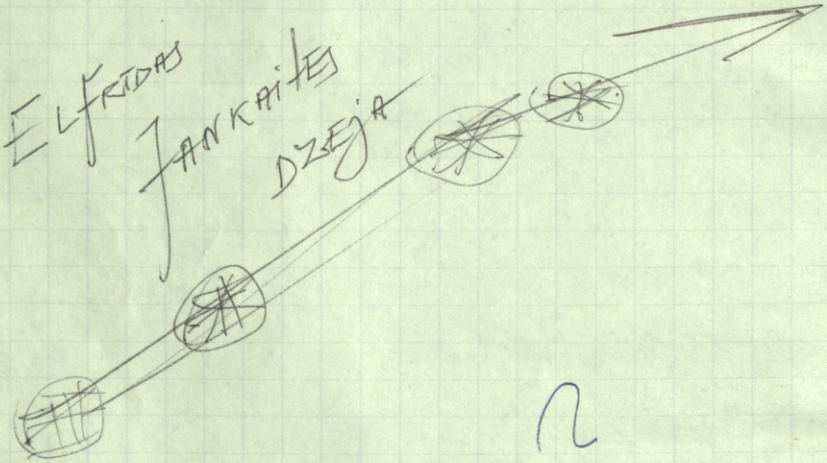

ELFRIDAS
JANKAITĖS
DZIEJA

Māla trauks.

Bet mēs glabājam šo mantu
māla traukos, lai spēka pārspilnība
lūtu no Dieva ņemta no mums.
2. Kor. 4, 7.

Kungs, esmu māla trauks,
Un ieplaisājis vēl, -
vai dārgo saturu
te liet Tev nebij žēl? -

Šis dods nodrebēt skumjās:
daudzkārt izlijis
ir dievišķigais tas,
ko manī ielējis
un atlikums ir lējis
noguldīt tik vien -
Tik mana nahadzība -
kā tas sāp arvien!

Kungs, esmu māla trauks ...
bet ja Tu izvēlies

ne tā, kā cilvēks sīks,
    bet lielais, gudrais Dievs,
lm ja Tev izdevies
    to pilnu kādam likt
pie lūpām sausajām,
    lai tas spēj tālāk tikt,
tad lai nav ģeķis tas,
    kas traukam godu dod,
bet Roku caurumbto
    lai noskūpstīt tas prot.

Jedvesma.

Svešzemes dziedonūt, Jedvesma liklā,
kā tevi satumēt cietī?
Patīk tev iesmiet dvēseles zaros
gaišos un saulainos pavasaros –
tad, kad dvēsele zied...

Biežāk tu atlido tad, kad nav vaļas
darbs kad saista un dzen,
līst tev no spārniem kristāla rasa,
tu ja tai mirkli to neuzlasa –
izkusīsi tā sen...

Naktī tu pārsteidz ar brūnīšu dziesmu
Mūžības akordiem...
Pie celtes stranji, lai tevi tvertu
slāpēs un ilgās lai dzertu, dzertu –
tu jau aiz kalngaliem...

Zeltspārnu dziedonūt, Jedvesmā liegā –
Mūžības dziesmas viens vārds.
Skumstu pēc tevis šai miglā un traikā,
Ja tu pie manis neatskrej laikā,
mans vārds nav Mūžības skārts.

I

Zaļajiem asniem tīrumos.

Teglaušot sev zaļu asmu dzelmā -
vārs un maigs, kā tikko kāpis vaigs -
domāju, cik ilgi zemē melnā
nospriests kūj tev gaidīšanas laiks.

Dziesma par jaunību.

Kas tu esi, ak, jaunība jaukā?
Cik daudz nāsdu, cik dziesmu tev šķiež!
Kad tu atnāc, sirds nodzeļ kā auksā,
bet kad aizej, tā sīro un cieš...

Tavas acis ir ziedošas pļavas,
sapņu mežā, kur dzeguzes sauc;
augsti kalni un tēkšmainas gravas,
straujš straumi, kas mūžam kaut kur tek.

Tavas rokas ir plaukstoši zari,
sulu pilni kas naivīties tūkst;
pielūst lūkšmes viss tas, ko tām skāri,
un cik augstu tās izstiepties drīkst.

Tava sirds ir baltbangaina jūra,
dziļa dzelme ar pērlēm, bet tu -
tu to nezini - nedz to kas kūda
tevī trauksmīgo nemieru.

Kas tu esi, ak jaunība jaukā?
Cik dauds vārdu, cik dziesmu tev šķiež!
Kad tu atnāc, sirds nodreb kā auskā,
bet kad aizej, tā sēro un cieš...

Kas tu esi, to nin vēl tik daudzi -
ari man tas lij atminēt grūti;
vāri trauslā tu lūdzies: jel saudzi!
Kā to nepratot dzīvot un lūst? -

Tad es redzēju sapni: uz galda
dārga kristala lieķeris
lij man nolikts, pilns dzēriena salda
un to sargāja eņģelis...

Kad es noliecos, tvīkstošām lūpām,
lielu alku, lai tukšotu to,
jutu roku uz drebošā pleca:
Pirms tu dzeri, tev teikšu kautko!

Vienu mūžīgu reizi šo malku
Dievs tev sūta un galdā tev liek, –
dzer ar prieku un klusinī alku –
viņu mūžu kūs jāpietiek!

Kad es pamodos, sirdī kļūt sāpes,
jo es zaļda vairs nekļūt nekā ...
bet kļūt zemdītas atzīnas slāpes –
kas tu esi, ak jaunība.

Tu tas vīns, tas sajūsmas dzērienu,
cauri dzīvei kam jāsilda mūs;
tu tas tālēs un kalngalos vērienu
mūža gājumā jāsmēdz kas kūs.

Ja kas dzērienā iegūto spēku
vieglu prātu un nevietā šķiež,
grēko grūtu un briesmīgu grēku,
un pats likteni kaigu sev spriež:

Dieva ugunskam kam dzīvuma krūtīs –
dzīvē salstot kas sildīs to tad?
Tāda likteņa: kūt cela jūtās,
bet pie mērķa un kalnos – nekad!

Skaidrības dziesma.

Ja skaidrības dziesmu tu dziedājis,
to, ko šeit Kristus mums mācījis,
un dziedājis labā un saskaņā -
tad sirdi lai glabājas svēta tev tā!

Kad tumsas dziesma ap tevi šalks,
kad lijušos draugus sirds velti alks,
tad skaidrības dziesmai tev jāpalīdz
to tumsas dziesmu nedziedāt līdz.

Nelido zemu!

Nelido zemu - tā briesmas tev draud,
tiecies pret zilgmi, cik augstu vien jaud!
Zemu skan pūļa grēks - bezmērķa gars,
Tavs mērķis - Mūžība, tam dots tavs spars.
Atpūties klintīs, ja pagurst, sirds,
viena kā ērglis, no sīkputniem šķirsts.

→

Daudzi sāk gudri, lai ģeķīgi liekas,
šaubas un slaidi, tām pāri steidz:
Pārbaudi, ja tas tev jāizšķir:
Ticība, cerība, drosme - vēl in!
Jeinšti sevī kā dzelmē un rod', -
sirdsdzelme apslēptus dārgumus dod.

Nelido zemu, jo tavs ceļš ir cits,
Esi starp tiem, kas vēl brīnumiem tic.
Esi, kas zeltotu malām redz
mākoņiem melnam, kas debesīs sedz!
Tas, ko tik daudzi dvēselei ir vaids,
zaudēts, vai gūts, lai tavs dvēsmas ir-smaids!

Lai ilgas neizdzīst.

Pēc dievīškā, ko zemes bērnu rokas
ne ~~sta~~ satvert spēj, ne likt tam dvēselē augt,
pēc mūžīgā, kas laikā neielokas,
kas nevar skaistos zemes dārzos plaukst.

Pēc skaidrības, ko cilvēks pazaudējis
un tāpēc cieš, kaut atzīt to tam grūti',
pēc taisnības, ko troni celt nav spējis
nevienu no mīrstīgiem, kam lemts šai dzīvē ļaut.

Pēc ticības, kas Dieva solījumus
tā ņem kā bērns, kad tēva roka dod,
pēc mīlestības tās, kas iegurumus
dod Dievam atpakaļ un tā sev laimi rod.

Lai sirdī ilgu kvēle neizdzīst!
Pēc labā stāpsto šam Dievs nelīk slāpes cīnt.
Viss tas, kas tīrā zemei nepiēder,
is dvēseles mantojums - tās, kas uz Dievu cēlas.

Sveiciens.

Tu jaunie ceļi,
tās jaunās gaitas -
lai saules pilnas ikvienam jums!
Un spēka pilnas,
un spraigas, raitas,
un pāri lai dzirkstī tām zvaigžņu jums!

Prieks jaunām sirdīm
kā zālei rasa -
Cik jaunai sirdij bez prieka grūt!
Tā savu valgmi
ikrītus prasa -
lai dzīvess ikvienai to laikā sūt!

Bet vai kas tapis
tik saules priekā?
Cits, lielāks spēks mums vēl jāatrisina!
Mūs augļu dod tās
šīs dzīves sieka,
kas nētrs prieka vēl nepazīst.

Ja lūla auka -
ne vēmas šūpas
pār jaunu sirdi bez mitas brāž
lai Dievu, ļaudis
tad nesīdz lūpas -
lai sirdes, ne sirdis tās vētras gāž!

Ar izmisumu,
šo laiku rūm,
lai nepārklājas neviena sirds!
Dauds ilgu zemju
vēl nava mūm, -
cik krāšņi kalni galotnes mirdz!

Lai neapsūnot -
lai kāda lūla -
ik dzīvai sirdi ir jāsajūt
kā prieks, tā sāpes -
šī spēka sula -
bez kuras nevar pie mērķa kļūt.

Dzīvība.

Dzīvība - elpas ātrvilcienos īss,
drebošā liesmiņa, krūtīs kas trīs,
Prieks un sāpju kamols, kas rīšt,
Siltzemes stāds, kas tik ātri šķit vīst.
Dzīvība - nepārtraukts ilgu stāsts,
Tavaimots ērglis, no klintīm kas gāzts,
Bez ceļu, bez teku mūža mežs,
dziļākais okeans, visiem mums svešs.
Zvaigžņu pilns kosmoss, ko nepazīst,
sīrstoša bruce, kas nesadzīst.

Dzīvība - šķietami gaistošais brīdis -
Tevī lai dzemdējis lūtu šis laiks? -
Kapam tu lemta? Tu pasaka vien?
Netici, sirds vien pretī tam sien.
Dzīvība, tu esi pusteklis
Laikā no mūžības atplūdējis.
Sargies, ka Laiks tevi nesabrien!
Gulsties uz Mūžīgā spārniem ik dien!

Brīnišķā dzīvība - viņš aiznesīs
atpakaļ tevi un gaviles līs.

Kur tu sildīsies?

Kur tu sildīsies, kad sametas salti
krēslas stundā, kad pienākums neirts?
Kā tu atgūsti siltuma šalti
šaubu sarmā, kad laiki kļūst balti -
Kur tu esi tad gaidīts un sveikts?

Vai pie svešā guntiņa likli
stāvi nevarīgs sevī un skumjš,
klusu kāvojot tumšības tīkli,
līdz tev acis tā aizklīp, kā stiķi,
un tavs mērķis kļūst piepeši tumšs? -

Un tu aizmet tad zīdi kā nastu,
grūtu mūžīgā, cerībā veltu
vien pret stāvāk kļuvušo krastu.
Un tu zini, ja zaudēto nastu,
Tu to nespētu nekustēt ne smilti.

Jeb tu ugunī meklē to pašu,
kas līdz šim lij tavs gaišums un spēks
ejot gaitu drošu un ašu.
Un tu sanāci Dieva dvašu,
Kur kā saulē gaist šaubu grēks?

Un tu nāc kā no svinīgas jūdas,
spēka spārnots un apģērbts kuiss,
dziļi aizmiršs nospēka stundas
Un tu nāc kā no svinīgas jūdas.
Kaut ko mūžīga līdz atnesis?

Veltījumi.

Bez smaržas caur dzīvi, bērns, nestaigā!
Vissaldākā smarža ir - laipnība.
Lai čaklā ēd to dāla tavs ziedlociņerēt's,
tavs gājums tad spēkā un gaismā kūs tūs.

*

Ik diena ir lapa kalta
tava mūža grāmatā.
Dod katrai saturu jauku,
to saudzēt kā pērļu trauku,
un sirdi tev sildīs tavs gunums,
kad iz krēslēs ziemas tumsums.

*

*

Ko tu lasi redzi, dzirdi,
kas tev līksmē viļņo sirdi —
nelaid prom kā putnu zīgu,
dalies to ar grāmatām!
Kādreiz lasīsi tu vēl
ejot caur šīs dzīves miglu,
itkā pērļu virkni rastu:

*

Tam, kurš tu stāvi.

Tam, kurš tu stāvi, sirds, tu Dievam vajadzīga.
Tai vietā arī tava ir laime dus.
Varbūt, ka Dieva darbā tava stiga
ir tā, kam jādod sēltos akordus!

Mīli Dievu, dzīvi un turēsies.
Bet mākslīga ir pieķeršanās, —
neaizmirsti bauslī šo augstāko!

Dziesmas un ziedi, kà kopā tie der!
Dziesmas un ziedi acis ver
uz lai šo dzīvi bauditu,
bet sevi dāvinot kalpotu.

Mūžības dziesma.

Kas Mūžības dziesmā ir ieklausījies
tas nespēj vairs klusēt, tas aiz dedzies
ar dievišķu kvēli šo dziesmu paust
tiem, kam tā vēl sveša, lai sirdi tiem aust
tās ilgas, kas dūšeli nemo spiež,
bet paceļ un vaigu pret Mūžību griež.

Veltījums

Mums dzīves saule sen jau pēcpusdienā.
Vēl brīdis tiss, un svētvakars mūs klāt.
Jau žēl ikkatra aizgājušā dienā ...
Drīz mūsu dzīves šteiga nozumsies,
Un rokas lielā dusā saklausies ...

Jau dabas saulrietā mums sirds kļūst maiga,
Mēs apskaujam brīža dzīļais svinīgums
Un atzīnam, kā gaiša zibenziņa:
Nē, dailums nemīst tāds, tam atkal jāatspīd, –
Kas skaisti aizēst, skaisti celsies nūt!

Lai dzīves pēcpusdienā klusums izklāj telti!
Lai vētras nozumstas, lai nastas kūt, kas spiež!
Nevienu neapsūdzot, sirds lai sāpes cieš ...
Lai mūsu dārzā piedošana zied!
Lai skaisti celtos, skaisti jāaiziet!

Uz kalngaliem.

Šis dzīves kalngalus - vai tos kāds sniedzis jau?
Vai ir kāds ļaudis šeit, kad sirdī ilgu nav?
Vai padarītais darbs ļauj dziļu miegu just?
Un gūtai atziņai - vai tai nav tiekšme zust? -
Kāds svēts ir ņemiers tas, ko Kungs liecis Dievs!
Šī dzīve-pusceļš vien, šeit nedrīkst nosmukt.

Kad pirmais ēkļiem veikts tai darbā, kas tik jāuzsāk,
tad aussīs nākošais, kas tevi, mani sauks.
Ja rieta pusē ceļš, ja soļi grūdāki -
Šīds mērķi sasniegti vēl augstāki.
Kas mīlestības spiests to veikt, kas vēl nav veikts,
tas arī vārdu meklēs to, kas vēl nav teikts.

Šis ņemiers dievišķais, lai tas ir tavs un mans.
Lai sirdī dziļi sāp, ka vienaldzības tvans
dzēš gaišus uguntiņus, un nāves pelnos sedz, -
Lai mūsu acis kalnu galus redz!
Bet vairāk, vairāk vēl, - to spēku, ko vēss kusts,
Lai mūsu kalnā kāpšanā tas vienmēr dziļi just!

Mūžības sveicieni.

Ikdienas man mūžība sveicieniem nes,
ik stundas tās solus sadzirdu es.
Visdailāko ziedu tā atrod un plūc,
tā māmiņai bērniņu raisa no krūts ...
Nē, - nevēlē!
Tā sauks arī tevi,
Tev mājā nav te!

Ikdienas man mūžība sveicieniem nes.
Kad sastapšu ceļā, kāds sveiciņš to es?
Vai Dievdēla nopelnā balināts balts,
Jeb grēka un tumšības vēsajā kalts? -
Tīcu - mans glabājs dzīvs!
Es sastapšu mūžību laimīgs un brīvs!

Met zemē rūpju nastu!

Met zemē rūpju nastu,
tev garām neaisies
tas, ko tev mīlestībā
ir lēmis Lielais Dievs!
Šī diena vēl ir tava,
rīts- viņa klēpī dus.
Kam ciet apsaun sirdi
tad skumju priekšu? —
Un rīts kādu izraisīsies —
vai tu to izpētīt? —
Tik tici, ka Viņš vada
un Viņa gaisma spīd!
Un notiekošam klusu
un labprāt paklausies,
un pieņem tā, kā lēmis
tavs labais, gudrais Dievs.
Tumšs nevar kļūt tavs vakars
nekad, un drēmu tavs rīts,

ja Dieva mīlestībā
tu zinies vienmēr tīts!

Sirds, vai esi noskumusi? –

Gadi slīd no rieta puses,
sirds, vai esi noskumusi? –
Vai tad skumst, ja Tēva lauki
redzami jau plaši, jauki?
Vai tad raud, ja vīd jau mājas,
driz kur pasaku laimās kājas
varēs noaut, smaidīdamies,
mīļā Tēva priekšā stādamies,
vērdamies Kristus – bērna vaigā,
kas tev celā gaišā, baigā
smaidot teica steigties, traukties,
nedalīties, nesajaukties
ne ar tiem, kas ceļa malā
sēd un zemes balvas dala,
ne ar tiem, kas celā platā
mulsinošas ainas skata,

aukšt sirdī aiz viem:
Liela pāmākšanas diena!

Sirds, vai ej uz skumju? –
Dieva solījumos dusi!
Cita zeme tevi gaida –
Tā, kur nepazīst tā naida,
kas šīs zemes tautas skalda,
kas pat lēnam sirdi valda.
Uzmanies un solo klusi,
beries drošu uz to pusi!
Galvā skaidras rokas, sirdi,
sargi acis, sargi dzirdi,
saklausi lūši savas rokas,
pielūdz Dievu, lai tev sokas
iet pret laika straumi kaigu!
Vēro zīmes, nesedz vaigu!
Gadi slīd uz rieta pusi ...
Neesi vēl priekšmusi

prātā turēt tik šo vienu:
kāpu pāmākšanas dienu!

Vai tas var kūt?
Pie tavām sirdsdurvīm reiz pieklauvēja
tik glezni, maigi, jautādami, klusi,
Un tava dvēsele kā zieds pret saules pusi
pret Kristu pavērās un ilgās nodrebēja...

Varkūt, ka tava ķēma dienas glabā
šo brīdi brīnišķo, kad Kristum solījās,
svētnasas pilns kā rīts, kas atmodies
tu rokas izstiepi pāc visa daiļā, labā.

Varkūt šo svēto dvēseles vilnošanos
tu juti jaunībā, kad augstus mērķus spraudz;
tu mērķi nojaudi, ko izredzētie jaudz
un izšķīries ar dzīves modošanos.

Varkūt tās kūja dzīves spēka dienas,
kad darbā, rūpēs izgaisa tev laiks,

Bet klusā klaimētāja - Kristus vaigs
Tev lika apstāties un izšķirt domas vienas.

Un varbūt vēlā dzīves novakarā
Tas līj, kad dvēselē tev ielauzās
Kāds neizteicams stars no zemes mūžēgās,
Un dārgāks līj šis brīdis, kā visa dzīve garā...

— — — — — —

Vai tas var būt, ka aizmirst tu to spējis,
Ka tavā dzīvē viss tas kluvis lieks,
Ka sveša tev kluvis dzīļais, spētais prieks,
Un sauc lūgšanu tu pazaudējis? —

Ak, cik tu nabags tad, cik līkceliņas cienīgs,
Jo dārgāks apzokam nav vairs nekas...
Tev nāves slima sirds, ja nesāp tas.
Kozaudējis ir dzīves lakums vienīgs!

Vai tas var būt, ka spēji mieru gūt,
Ka nesamani salto nāves dvašu,
Kas dvēs pār mīļo un tevi - pašu...
Vai tas var būt? Vai tas var būt!

Saulrieta pusē.

Saulrieta pusē ja vējies mums ceļš -
vai par to izturēties, sirot?
Saulrieta pusē - cik skaists ir šis ceļš,
ja vien to koraidām, ko šaubas melš,
gatavi smaidot to mērot!

Ja vien mēs Meistara zinā, kurš liek
roku uz dvēseles stīgām.
Ja vien mēs Mūžīgam dzimgos, mums tiek
saulrieta klusums. Viņš rimties liek
nemieram nesātīgam.

Rītā mēs kārojām lieli būt,
vakara pusē - sirds liecas ...
Rītā mēs kārojām lieli būt -
saulrieta pusē tā atkal klūst
bērna sirdsskaidrībā tiecas.

Saulrieta pusē sirds pateicties prot
dziļāk un īstāk ik dienā.
Saulrieta pusē sirds pateicties prot
atzinā dēlgā: Dievs labāko dod
dārzniā savā ik dienā.

Pie zobežas.

Vai tas var būt, ka dzīves mala
jau tā, kas brūnīškīgi vīd,
un itkā saulesstars caur mežu
mums priekšmetā vaigā spīd? –
Kurš ātrāk klūsim mūļās mājās,
kur mūsu mīļajie jau mūt? –
To nezinām, bet būsim līksmi,
ka mērķis tuvojas iskrūd!

Mūsu Dievs.

Itkā dāņģā debess rasa,
dalu padzirdot kas mirdz,
it kā tēvs, kas dēlu žēlo,
it kā glezna mātes sirds;
it kā ērglis, kas uz spārniem
mīļi savus mazos nes,
itkā gans, kas acīm gana, –
tāds ir mūsu Dievs un Tēvs!

Labi tam, kas nīta austmā
Viņa balsi dzirdējis,
un to pazinis un priekā
steigšus Viņam sekojis;
tas caur sapņu zemi gājis
sargāts, vadīts, mīļi nests,
un vēl spēka gados ticis
grēka aizām pāri nests.

Un kad baltī lauki klājas,
Saltā dzīves ziema drand, –
tam, kas Dieva ceļus gājis,
vai lai noskumst tad un raud? –
Līdz pat pašam saules rietam
liut tāds pats Dievs zolījies. –
Laimīgs tas, kas Viņu guvis.
Kur ir cits tāds Tēvs un Dievs? –

Ja godīgi strādāts un sviedru liets,
tu mājās, atdusā aicināts tiec!

Mans dzīves stāsts.

Un kaut es tikai zemes putekļiti,
mans dzīves stāsts ir Dieva uzrakstīts,
un Viņš, mans Radītājs, to tādu rakstījis,
ko ciltvēks, rakstītājs, neviens nav sapņojis.
Ak Radītāja Roka, Radītāja Sirds,
ko raksti Tu, tas brīnumkrāsās mirdz!

Un ja man pelēkš šķiet tas tuksnesis,
kur mana šūkšana kā kamols dilstot ris,
ja šķiet, ka dzīve mani kājām min,
un sāp, ja vēji sviež, kur nāve svin
pār visu labo brūža uzvaru, —
tad savu dzīves stāstu pārprotu.

Tad savu dzīves stāstu pārprotu,
un vājām acīm krāsas pārskatu,
un katru sirdi dziļo izdomu
šī stāsta risinumā vēl netveru.
Jo dzīves dzīlēs zelta pīšļus smelt
un skalot ciešanās, līdz goda vietā celt.

Un kaut es tikai zemes piteklīts -
Mans stārts ir Dieva rokās ierakstīts.
Mans ceļš ir nosprausts jau no mūžības! -
Šim lēmumam sirds priekā atsaucas.
Un gaiši kļūst skumjās apmiglojies rīts:
Mans dzīves stārts ir Dieva uzrakstīts!

Dzīves gaitu mijā.

Ak nedomā, ka mūžībai
ir stīgu daudz un tās var raut.
Cik katra viņa trausla, vēna -
tu droši vien to nenojaud!

Dieva kalnā kāpēj, dodies
augstāk vien un nepadodies!
Dievs sniegs jaunu veldzes trauku.
Tavu ciēto darba lauku
pazīst Viņš. Tu necērt smiltīs.
Klinšu kāpes Dieva ciltīs
nesabruks, bet vedīs laudis
tos, kam Dievs ir mīļi sprandis
Kaut to šodien nesagaidi - Dieva kalnā kāpēj - smaidi!

Klinšu stāja.

Ja tu visām vējiem klanies,
visām šaubām paklausies,
ja zem visām nastām līksti, –
vai tad spēji, vai tad drīksti
prieķāties, cik liels tavs Dievs? –

Tik ja visās vētrās stāvi
klinšu stājā sastapst nāvi,
savai sirdij paķust liekai,
paķunkšam rokas smiekli –
sajūti – cik liels tavs Dievs!

Neaiziej garām!

Ak dzīves ceļnieķ, lai kurp tu ej,
ģen Betlēmi garām vien neaiziej;
Tā ir tavas tagadnes dzīvības pulss,
un tavas nākotnes orakuls.

Ko Betlēmes zvaigzne neapspīd,
no tevām tām līstēs un vairīes ik brīd!
Tām dzīves jēgu kā zeltu zoģ.
un zvaigžņu lokaņ un kapā rok.

Nokrati nastas, kas loka
zemu pie šīs zemes klāt,
Kristus dodošā roka
grib tevi apdāvināt.
Atveri logus it visus -
sirdslogus satumsušos -
Betlēmes gaviļu dziesmas
tad tevi piesķaros.

—

Lai atkal Betlēmē nozumāts mums
visskaistākais, svētākais salidojums,
kur mūsu brīnišķais likteņis svērts —
no jauna gūt paroli: Dzīvot ir vērts!

Dziesma dzīves cēlmiekam.

Dzīves cēlmiek, kurp tu steidzies,
Ko tu panākt traucies tā?
Vai no Ziemassvētku gaismas
tiešām nemani nekā?

Apstājies kaut mazu brīdi
svinīgajā klusumā,
Atmiņām ļauj sevi aizvest
mīļā, tālā bērnībā.

Ziemassvētku dārgo stāstu
tev par Kristus zvaigzni mirdz.

Cēlmiek, sirds pukstos jel savos
kaut uz brīdi ieklausies:
atmiņās ar tevi runā
tavu bērnu dienu Dievs.

Ak, bez Ziemassvētku gaismas,
Cēlmiek, tālāk nesteidz vis,
bez šīs cela rādītājas
dzīve - maldu tuksnesis.

Jaunais vecajā.

Vai tad nav nekā vairs jauna
vecā Ziemassvētku stāstā?
Un vai tiešām sirds ter nealkst
Mīlestības Dieva glāsta? –

Nespēd savai sirdij klusēt,
Lauj, lai šovakar tā runā:
ka tai mājā nav šīs zemes
nemiera un darba dunā.

Lauj tai dzirdēt prieka vēsti,
mūžam jauno, mūžam brīvo:
Tāds, kā, skumjā sirds, tu vēlies,
Dievs un Tēvs vēl šodien dzīvo.

Un Viņš atkal smēdz ter roku,
šūtot savu mīļo Dēlu.
Steidz uz Betlēmi ar prieku,
nekrīdā par stundu vēlo.

Liecies patēvi un dzēlē,
tici savam Pestītājam.
Prieks, kāds ter vēl nepazīstams,
jauns – nāks līdzi ter uz mājām.

Un šo jauno vecā stāstā -
Ziemassvētku stāstā - gūsi,
katru gadu itkā balvu,
un pats atjaunots tu klūsi.

Sidij Ziemassvētkos.

Paciet atkal asās lauzu nievas
klusējot.
Noslauki no pieres rūpju nievas
pasmaidot.
Klausies Ziemassvētku stāstu
ielūkojoties,
Saņem Dieva - Tēva glāstu -
viss tev dots!
Zemei balsti lūzt, tai miera nava -
esi tu
tā, kam pieder miera sala sava
ar šo brīnumu:
Kristus arī tevī dzimis -
kā reiz Betlēmē.
Skumjais viss un klusā priekā rimis -
gaišs viss tē!

Miera Kēniņam.

Zeme, zeme, kādas tevī drūzmas,
nedzirdēti troksnī, naida valodas!
Kas tev, Miera Kēniņ, dzili klusējošais,
tagad pacels vārtu palodas? –

Svētā nakts tik nupat'arī melna –
tava nakts ... Vai Tevi gaida kāds?
Arī ticīgais, šķiet, čaklī pelna
spriedumu: Tu svešs man! Kas tu tāds? –

Tomēr, tomēr tautu okeanā
kaugojošā, dzīlas dzelmes klus ...
Tevis gaidītāji tie, tos neapmāna
laiks. Tie Tavos sōlījumos dus.

Miera princi! Tie ir Tavi sōļi –
zemestrīces, naida valodas.
Savā valstī nāc! Šie gaidītāji
augstu cels tev vārtu palodas!

Atmostēs!

Atmostēs, skaidrība, šovakar,
dzili, dzili mums dvēseles sxar!
Mīlestība, tu grūtdošā daxts,
uzliesmo zpožī! Ir svētā naxts!
Pavēlat sirdīm: Jums jāmodrimst!
Miers, pēc kā sauc at, mu Betlēmē dzimst.

Ak, smiedziet viņi savas gaŗdās rokas
pēc Mīlestības tās, kas dzima Betlēmē!
Tad sirsnīs viņas skaņas, viņas mokas,
mūs nolādēsies katrā pasaulē!
Kur Mīlestība gājusi kūs līdz.

Golgatas krusts.

Krusts Golgatā - ar liksmes ietrūsu
es tevi šodien atkal sveicinu!
Krusts Golgatā - ja vārdus atrastu,
Visskaistāko tev dziesmu veltītu!
Tiid vārdi lūpās ... Mūmā izbrūnā
es atkal veros tavā godībā.

Krusts Golgatā - tu manis labad alts,
Lai nebūtu mans dzīves gājums velts;
lai es tā uzdrīkstētos, tavā vārdā spēt,
ak Lielais Upurētāj, upurēt;
lai arī man par dārgu daļu kļūst
tā dzīve apslēptā, kas verdot pāri plūst!

Krusts Golgatā - ar lūkšņas ietrīsu
es tevi dziļi sirdī iesliedzu!
Tu manai sirdij liels vēl noslēpums -
Kā augšā zvaigžņu ziedos debesjumā.
Krusts Golgatā - bet droši zinu es:
tu gaismā spožākā ikdienas mani nes.

Mūsu Tēvs debesīs. Svētā lūgšana.

Mūsu Tēvs, kā visi bērni
tev pa priekšu skrienot, klūpam,
Iznāsumā - kā jau vienmēr:
asiņas acīs, vaids pār lūpām...

Mūs patvaļa mūs moka,
maldos dzen mūs mūsu griba;
mīlā, labā Tēva roka,
bezgalīgā mīlestība.

Saņem atkal mūsu roku
labajā un stiprā savā;
apmet ap mums savu loku:
māci dzīvot valstī Tavā.

Svētīts lai top Tavs vārds!

Lai Tavs svētais vārds top svētīts,
tas, kas nāvei lemj un rada;
tas, kas māca naktī, dienā,
tas, kas labus ceļos vada.

Lai Tavs vārds - šī svētā maize
nepietrūkst uz mūsu galda;
tam, kas iepazinis badu,
tam tā brīnišķīgi salda.

Un lai tas kā dzidra dzelme
nāda, kāda dvēseles seja,
ka to kopt mēs neaizmirstam,
līdz kūs jāatstāj šī leja.

LAI NĀK TAVA VALSTĪBA.

Tavu valstību mēs gaidām,
lai tā nāk un stājas spēkā!
Esam ļoti piekusuši
Zemes netaisnības grēkā.

Katra paaudze šeit sola
taimiņu celt goda troņī;
netaimība par to smaida,
grēka simbols viņas kronī.

Tavu valstību mēs gaidām,
To, kur mieram nebūs gala;
to, kur taimība kā upe
plūst bez sākuma, bez gala.

Tavs prāts lai notiek!

Mūsu prāta stumpeļš priekšā
biedē mūs kā baiga aiza;
mūsu prāta iznākumi
sāpju asmeņiem mūs grauza.

Vienīgi Tavs prāts spēj dziedēt
visu mūsu un katru brūci;
vienīgi Tavs prāts spēj aizbārst
grumstošās šīs zemes sūci.

Ak, tavs svētais prāts lai notiek!
Lai tas mūsu celus valda,
Tavu laipno par mums domu
mūsu prāts lai nesaskalda.

Mūsu dienišķo maizi dodi mums šodien!

Maizi dienišķo mums dodi
savām dāsnām Tēva rokām;
Tēva sirds, jel nenodod
mūs šīs zemes bada mokām.
Lepni gan un lieli esam:
Savus spēkus, māku cildām,
bet bez Tavas žēlastības
apcirkņus mēs nepiepildām.
Savu lietu, sauli sūti,
lai tā mūsu maizi briedē;
tā lai Tava dāsnā roka
mūs no neticības dziedē.

Piedod mums mūsu parādus!

Pār mums visiem stipru sargu,
Tēvs, Tu mīlestībā lieis:
Krūtīs tiesātāju bargu,
Kas mūs tiesā neapmierīs

Mūsu parādi kā kalni
spiež mums sirdi, grēmdē prātu,
trenc kā izbiedētu alni -
žēlastība, stāvi klātu!

Vainas apziņā kad cīnāmies,
lai cik dzidri zvani zvana -
mūsu nepaceļ mūsu mēles,
Tēvs, tik Tava piedošana.

Neieved mūs kārdināšanā, bet atpestī ...

Kādas baigas, svešas balsis
piečērkst, piesklīdz mūsu dzirdi!
Grūdina līdz nāvei garu,
apmulsina šķaidro sirdi.

Līdz mēs saguštīti esam -
debess putni zemes sprostā;
velti spārnuiem seenas sitam,
esam dzīlā, baigā postā ...

Ja ne Tava sirds un roka,
Tēvs, kas pestīs mūs no ļaunā?
Ved mūs atkal plašā vietā,
Nelauj iestigt grēka kaunā.

Tev pieder valstība!

Mūsu Tēvs, tev vienam pieder
visās valstīs visa vara;
Kā šī svētā patiesība
mūsu sirdis līksmas dara.

Visa nākotne ir Tava,
kaut mūs iznīcība baida,
izstiepsi pēc mums roksas –
mūsu sirdis zin, ko gaida.

Tavā vaigā lūkojoties
zinām: tādas varas nava,
kas mūs šķirt no Tevis spētu.
Āmen! Āmen! Slava! Slava!

Turpini augšup līkoties!

Tik turpini augšup līkoties!
Tie vilņi, zem kājām tik smagi kas elš-
tie rimsies - pa vilņiem uz Dieva celš,
ja augšup tu līkosies.

Tik turpini augšup līkoties!
Vēl brīdi tumsai šeit valdīt vēl ļauts,
drīz gaismas. Gaismas tu tiksi skauts,
ja augšup tu līkosies.

Tik turpini augšup līkoties!
Ja klusi līdz krāvei noguris -
Viņš tevi balstīs - tavs Meisteris -
ja augšup tu līkosies.

Labākais novēlējums.

Šai laikā traumsmīgā, kad steigu nepārspēt -
ko dārgāku gan var, ka laiku novēlēt? -
Ja pietrūkst Dievam laiks,
Tad svētība sāk dilt;
laiks sev * ja neatliek - var visa dzīve vilt;
un tuvākam ja laika nav
vairs roku sniegt -
cik nabaga klūst sirds,
kam apslēpt to, kam liegt? -

Ak, atkarosim laiku Dieva dvaudzībai -
šai lainei laicīgai un mūžīgai!
Sev - laiku Dieva vārda apcerei,
ik dienas roku saklausīšanai, labā iecerei.
Un nemsim laiku - gūto tālāk dot.
Tā spēka ūdeni, sirdsgultni piepildot,
liks krastos mīļam labam, ceļam augt
un raisīt dzīvi to, ko drīkst
par dzīvi sauxt.

Kā tu nobriesti? 87 lpp.

Lai Tava dzīve ir dziesma.

Lai tava dzīve ir dziesma,
pilns slavas prieķēts trauks.
Smaidi, trauku pasniedzot,
Un tavs spēks jo lielāks augs.

Parādnieks.

Šodienas tu atlaid man parādu.
Un es - lai tuvāko notiesātu?
Un es - lai peltu un nepacietu
to, ar ko tu cieties, kam piedod Tu?

Šī cietā sirds, kungs, lai deg tā un kūst,
tais rokās, kas caururbtas lai tā lūst,
un veidojas jauna, kas mīlēt prot —
tā mīlēt - nevienu netiesājot.

Sindij.

Lai galva zied ... Tik pati nenosirmo!
Un mīli Mūžīgo kā pēdējo un pirmo,
un cieši atbalsties uz Viņa stiprā pleca -
tā spēsi vienmēr degt, tā neskluši tu veca.

Kā pats tu vēlējies.

Tu tici: tavu ceļu klājis Dievs!
Un tomēr vīries tās, kā pats tu vēlējies:
Cik ceļu domu savērps tava sirds,
cik labā cīņā stāvēsi tu tvirts,
cik noteikti tu teiksi nē un jā,
cik augstu sniegsies tu un pazemosies kā, -
tik celš tavs arī Dieva doma lūs
un svētās ilgas zīmogotas kļūs.
Bet vienaldzīgs ja stāvi, no tīksmes
pēc vienaldzības šīs:
kā pats tu vēlējies!

Novēlējums.

Pasaulē, kur bailes uzglūn krustceļos,
Dieva miers vēlu dvēseles dziļumos;
spēku pārbaudēs, kas jāiztur,
mīlestību - ugunī kas visu kvēlo.
Pazemību Dieva priekšā īstāko,
prieku, kas pat naktī gaismu izstaro;
gribu dievišķīgu, Kristus spēkā spēt
pat vissāpīgāko, ja vajag, uzņemt;
pacietību, kas spēj vainas attaisnot,
piedošanas skūpstu katru dienu dot;
ticību, kas drošiem spārniem skar
Dieva teltssienas un visu iegūt var.
Prieks šis mans, šo visu novēlēt,
tavs - to ņemt un paturēt to spēt!

Dieva tīrums.

Ak Dieva tīrums - kapsēta,
Sirds tevi atkal sveicina!
Te visas zemes nemiers dus!
Un naids un mīlestība klus.

Gan piekususi māmiņa
Te atdusas pēc pūliņa,
Gan arī tas te norimis,
Kas dzīvot karsti kārojis.

Tu ikvienu neškiro -
vai zems, vai augsts, tu pieņem to,
un glabā sēklu rūpīgi
kā visi zemes tīrumi.

Bet reiz še katra sēkla dīgs,
Kas zemē sēts, tas neiznīks,
Bet lielais plaujas laiks kad kūs,
no laukās labā šķirta klūs.

Mūžības sveiciens.

Ik dienas man Mūžība sveicienu nes,
ik stundas tās solus sadzirdu es.
Vis daiļāko ziedu tā atrod un plūc,
tā māminai bērniņu raisa no krūts...
Nē, necerē!
Tā sauks arī tevi,
tev māju nav te.

Ik dienas man Mūžība sveicienu nes.
Kad sastapšu viņu, kāds sveiksn to es?
Vai Dievdēla nopelnā kalināts kalts,
jeb grēka un tumsības vēdzībā kalts?
Ticu - mans Glābējs dzīvs!
Es sastapšu Mūžību laimīgs un brīvs!

—

Saruna ar savu sirdi.

Cik visai dīvaini
šai pasaulē var klāties:
Ar savu sirdi nav
vairs valas parunāties...
Laiks kļuvis ciets! -
tas pātago kā vērgu
it visu cilvēci,
un māc ar steigas sērgu.
Viņš neļauj nolikties
un ziedu smaržā tīties -
kur nu vēl aeis eelt
un zvaigznēs aizmaldīties!
Tu, sirds, tā nedrīksti,
tev liekši sauc: stāvi!
MEMENTO MORI!
Atceries jel nāvi!
Un tomēr jūti tu,
cik stipras Laikam rokas,
no tām tik reti vien
tev izraisītīes sokas.
Nu brīdi šo
kā laupījumu guvu,
lai tev nu, mana sirds,
reiz apsēstos tā tuvu,
jo zinu: esi gan
bezgala noskumusi,
lai beidzot izdotos
mums parunāties klusi.

— — — — — — —

Tev kautkā žēl
par to, kas kādreiz bijis,
Kas ciet' nav saturēts,
ko Laiks ir nomainījis:

Cik kādreiz saulainas
un klusas bija dienas,
bez nejēm kaucošiem,
kas kā bez mērķa skrienas.
Un kādi svētbrīži
bij vakari ar rietu,
Ar zvaniem sapņainiem
un savu svēto vietu,
kur tikās upurēt -
dot kūlā visu sirdi,
uz svētiem mājieniem
vērst prātu, acis, dzirdi
Un kādi sveši bij
nesen vēl ideāli,
un gaišas dvēseles
bij jāmeklē ne tāli.
Un sirdis nebij cietoksņi
ar biezām akmens sienām,
tās labam ticēja
un atvērās ikvienam...

— — — — — —

Bet nu, kad nu ...
kā lāstekas, tik saltas
ir sirdis kļuvušas,
kā būtu varā kaltas!
Šķiet, miesa vien
šeit mājot palikusi,
un aizlidojis gars,
kā nemanot un klusi ...
Ikkatrs apmetīs
uz dzīvi savā salā,
no otra bīstoties
lien dziļāki sirds alā ...
Tik brīžu marķas nirdzi
tev pretī, un ne sejas ...

Kas dvēseli augšup cel –
Kur meklēt tādas dzejas? –
Un Dievam upuri? –
tie sen jau sadegušī,
tāpat kā praviešu
ir sen jau apelsīnī.
Viss svētais zaudējis
ir gaišo oreolu ...
Ko dienām nākošām
tev, sirds, lai laba solu? –

– – – – – – –

Un laiks ... Viņš jau tik vecs,
tam sen jau kalta bārda,
tam klusēt pienāktos,
bet viņš vēl plēš un ārda ...
Tam vaigos klāt,
bet viņš vēl nenostājas,
kā vēji piekrastē,
viņš naktīm, dienām rājas ...
Tā laikā lielība
liek, mana sirds, tev trūkties,
un rokas saslaucot
par viņu Dievu lūgties.
Viss, viss, kas jāsastop
dvēš pretī saltu dvesmu
un, sirds, tev nauties liek:
vai īstenībā esmu?!

– – – – – – –

Bet vai tā tiešām ir?
vai acis neapmāna? –
Tev pašai, mana sirds,
vai garoza, ne plāksne
nav dzīvē apcepusi –
dzīvsni sirds dedze? –

Tu dzīvo laikā tai,
kad vājāka kļūst redze.
Ik brīdi pārbaudies,
tev saku lieku reizi,
par asu kļūt var skats
un redzēt gluži greizi!
Vai tiešām grūti
tu saturēt ko cieti,
kaut zini sen jau to,
ka saullēkti un rieti
nekad tie paši nav,
bet citādi un citi, –
kāpēc tad noguri
un skumju sūnās kriti? –

— — — — — — —

Vai mūsu dienas šeit
tiem mākoņiem nav rada,
ko Roka mūžīgā
tik brīnišķīgi vada? –
Ik mirkli pārvēršas
to sejas brīnumainās:
Te atpeld sapņu salas,
te gaišas, sudrabainas,
un turpat blakus tām
ar karavanām garām,
un kuģi vareni
slīd vieglas laivas garām ...
Un kuģi vareni
un kalnu grēdas arī,
apkrūmām drūzmējas,
bet baltā avju bari ...
Nekad, nekad
šie aši ceļinieki
šai zilā neatgriežas, –
runāt par to lieki.

tie nāk un iet
ar zinu norīkoti
ar uzdevumiem tiem,
ko tu, sirds, nesaproti.
Tāpēc no tagadnes
itkā no kāda rēga,
sirds, neizbīsties vis, -
tai arī sava jēga!
Bet kas tev ir,
to ciešāk tver un turi
un Dievam pateicies,
ka tā vēl nepaguri,
ka celties nespētu,
lai atkal tālāk ietu,
un labprāt sastaptu
kā saullēktu, tā rietu. -

— — — — — — —

Un kas tev ir, ak sirds,
ko tvīt itkā roskā
kā vīnu dārgāko
šīs zemes ēnu lokā? -
Vai tā nav ticība,
kas bērnībā jau gūta,
ko dzīve aukaina
kā sveci nenopūta? -
Šo spieķi tver un ej
iet projām kalnā, lejā,
un neizbīsties vis,
kad vēji sētas sējā!
Dievs - Tēvs ioprojām tas,
ioprojām Viņš vēl redz,
kas tavu roku tura
kur cīnās tava bura.

Viss, viss, kas tevi spēks,
ir Viņa pieskārieni, -
Viņš tavu dzīvi auž, -
it visi pavedieni
ir Viņa, Lielā Mākslinieka, zinā.
Lai šaubu tev par to
ne prātā nav, ne miņā!

— — — — —

Šīs gudrās Rokas auž
ne tikai tavu dzīvi, -
mūsi visu nākotni tās auž
un mūsu ēsto brīvi.
Varbūt, ka prasa raksts
no tumšo krāsu dzijas,
un tāpēc visam šeit
ir krasi jāizmijas.
Tam gaišās lij un kūs,
un audums kad kūs galā,
tas liks mums brīnīties
un slavēt viņa malā! -

— — — — — —

Dievs ir tev atsaucies,
kad tu patiesi sauci,
Viņš tevi pietura,
kad dzīves steigā trauci.
Ir Viņa celi tie,
kas skatam sveši liekas,
ar nebijušo kur
arvien ir jāsatiekas.
Kā katru pārbaudījumu
dižās kalnu grēdas
reiz pieņēma, - tā tu,
sirds, pieņem priekus, bēdas!

Ja dzīve tevi liec,
līdz pašai zemei liecies,
Bet ja tā kādreiz ceļ,
tad neizliecies
par vieglu paiju tai,
ko uzpūš lauku lūpas,
un niedru līgaunu,
ko klana vēja šūpas!
Par sevi spriedumu
no Dieva vien tik gaidi,
un ja tas dažreiz langs –
to cieti un nemaidi!
No Dieva skatiena –
no tā patiesi lūsties, –
tam katrs apsegs plāns –
neviena neietīsties!

— — — — — —

Lai laiks ar ātrumu,
ko cilvēks nepratīs mērot,
skrien pretī Mūžībai,
tu tomēr spēji vērot,
kur Dieva svētīcas
tev celā malā celtas, –
lai tās tev dāvgas ir,
kaut kā nekad vēl peltas!
Un celā proti, sirds,
vēl atrast tīro izeltu;
no citu dvēselēm
ar uzticību smeltu!
Vēl šur tur brīnišķīgi
ugunskuri kvēlo,
kur drīksti sildīties
ap vakarstundu vēlo!

— — — — — —

Ak, esi mierā, sirds,
kas tevi skumdina, -
lai nepriecīgi vainas,
nav dzīves dienas dainas,
lai dzirnu malšana
un cīņā cieta, asa,
kas visus spēkus,
visu tevi prasa!
Ja, esi mierā, sirds,
par ko tu sāpējusi,
to Gudrība un Mīlestība
klusi apsegusi...

— — — — — — — —

Cik slavas dziesmu tev
ir naktī piedziedāts,
to zina Dievs,
lai tās ir skanējušas
tik brieži arī tā,
ka citi dziedājuši,
un ticēsim, ak sirds,
ka arī sapratuši.
Bet lūpas dvēselei
ir loti slikti tulki:
Kā druvmējas ap tām
un laužas skaņu pulki,
tik brīnišķīgi, varen',
itkā no zemes citas,
un lūkas izteikt tās,
un tevi spiež bez mitas...

Bet nespēcīga ir
šo tulku - lūpu mēle,
ko slosta tā -
ir slikta, vāja spēle...

Nav mūsu gaisā
kas sarām lūpām vājām
kā bango dvēsele,
to dziļi skārusi,
zem saules šis tāds bijis,
lūtu izsacījis,
kad Dieva žēlastība
un Dieva mīlestība. —

— — — — — — —

Ir diezgan, sirds,
iš laikus, ka pošamies
Mums jāvīstas, vainē,
Par to, kas bij un būs,
mēs ilgi rūmājāmies,
un darbam pieceļamies!
līdz galam tekā sava.
lai vēlreiz Dievam slava!

— x — x —

No zemes šīs mums ūsiem jāaiziet.
Ak, labi tam, kam krūtis ilgas zied
pēc zemes tās, kur nāves zīmogu
aaiz nemes atmekas. Kur vainagu
nes Dzīvība un visu apstaro,
kur zemes dzīves mūžu Dievs pats vzskaidro.

— x — x —

Miera ķēla.

Un kaut vai šai vienā lietā
tu, pasaule, pareizi spriēd:
ja tev kur ir miera ķēla,
tad tā gan kapsētu iet.

Ja dzīvie par miem kur runā,
un viens otram padomu sniedz,
vēl baigākā nemiera dunā
tu, pasaule, ieraut tiec.

Un tomēr vēl pukst tevī sirdis,
kam brīnišķu miem Dievs sver:
tie - Kristus mācekļi sīkie, —
lai tie tev vairs nepriecer!

Uz kalngaliem.

Šis dzīves kalngalus, vai tos kāds sniedzis jau?
Vai ir kāds brīdis šeit, kad sirdi ilgu nav?
Vai padarītais darbs ļauj dziļu miera just?
Un gūtai atziņai - vai tai nav tieksme zust? -
Kāds svēts ir nemiers tas, ko krūtīs licis Dievs!
Šī dzīve - pusceļš vien, šeit nedrīkst norimties.

Kad pirmais cilvēks veikts tai darbā, kas tik jauks,
tad aust nākošais, kas tevi, mani sauks,
Ja rieta pusē celš, ja soļi gurdāki -
sirds mērķi saskatīs vēl augstāki.
Kas mīlestības spiests to veikt, kas vēl nav veikts,
tas arī vārdu meklēs to, kas vēl nav teikts.

Šis nemiers dievišķais, lai tas ir tavs un mans.
Lai sirdī dziļi sāp, ka vienaldzības tvans
dzēš gaismu gunskurus, un nāves pelniem sedz, -
lai mūsu acis kalnu galus redz!
Bet vaināk, vaināk vēl, - to spēku, ko viss krusts,
lai mūsu kalnā kāpšanā tas vienmēr dziļi just!

Trauks un dzīvais ūdens

(Vasarsvētku pārdomas)

Es esmu trauks, ak Kungs, tukšs koka trauks,
Sauss, vējos izkaltis, kas vēl pie tāda ķauks? –
Pat putniņš skumjš no manis aizlaižas
bez pilientiņa veldzes kārotās . . .
Un dzīves celā guris ceļinieks
ja pienāk – pievilas – pat mīkli prieks,
tā kāpj pieri glāstot, neaizskar.
Bet viņa vaimanas kā lultas manī šķar:
Tukšs! Tukšs! Ak Dievs! Kaut kļūtu viengis malks!
Cik ilgi mana dvēsele dzīvā ūdens alks? – – –

Tu esi ūdens, Kungs, tu esi ūdens dzīvs.
Tev tīku radīts un es kalpot brīvs!
Es zinu: saucumā man jāizmīkst . . .
Un pilnam kļūt, viss manī alkst un tvīkst,
un nenorimst, pat naktī neapklust –
es griežu tevī, tevī sevī just!

Tu esi viss manas dzīvotspēks, ak Dievs!
Un cilvēks stāv un gaida no dzertiņš ...
Ar tevi vien es varu kalpot tiem, kas raud.
Bez tevis - nāve man un izmūcība draud!

Vasarsvētku stāsts.

Pār viņu slieksni, ak svētcilvēk,
tev pāri, pāri ir jāpārtiek!
Un ja tu tam pāri netapsi,
pie kārotā mērķa neklūsi!
Šis slieksnis ir - nespēks tavs.
Smags ikkā krusts
aiņš tavā dzīvē jau simtkārt jūsts.
Tu vēlies labprāt ar priekšu tikt,
klūt kalnu gaisā un neiemigt.
Tu ilgojies liesmot, ne grumdēt kā dakts,
bet nespēks tev celā kā tumšākā nakts ...

Klau, svētceļniek, Vasarassvētku stāstu
pats atkal ikvienam, ka tiecis gāzts
no troņa šis nespēks, un bailes un kaunu,
un gurdais tad kļuvis spēcīgs un jaunu,
ar debesu skāriena zīmogu,
ar drošu liecības valodu.
Ar dievišķu uguni dvēselē -
tā zin savu celu uz pasauli!
Un brīnišķā spēka solījums -
vai aizmirsīs to - ir tavs mantojums!
Ņem prieķīgi to, kas tev novēlēts,
un kļūsti spēcīgs un brīvs un svēts,
ko nespēks vairs neuzdrīkst pusceļā siet,
kam lūkus ikdienas Uzvara iet!

Šodien.

Kungs, ne par rītdienu –
tai dienai sava rūpju kūs,
es lūdzos: sargi šodien mani
un visus mūs!

Lai šodien grēka ceļi mani
prom neaizvilį,
Liec vārdu man uz lūpām,
lai tas cietus vārdus neizšķiļ!

Ne sev, bet Tev lai esmu
naigs paklausīt, -
Kungs, sargi, vadi, lieto mani šodien
ikkatru brīd'!

Dzelmūtis.

Kursim ugunskuru!

Brāļi, māsas, nakts ir tumša, salta,
Un arvien vēl saltāka tā taps.
Mīlestība dziest un izzūd daudzos,
Mazumā iet viss, kas svēts un labs.

Nakts ir salta, arī mums top saltī,
Šalst ap mums ikkatra dvēsele,
Trīsēdama skatiem kāri meklē,
Vai kur tumšā uguns neatspīd.

Nē, nekur nav pamanāmas liesmas,
Lai kaut rokas spētu sasildīt,
Tumsa, tikai tumsa pretī raugas,
Tumsa, dziļa tumsa sirdīs krīt.

Brāļi, māsas, vai mēs nenosalsim,
Un vai bojā neaiziesim mēs?
Ja tas tā joprojām turpināsies,
Kas gan tad no mums vairs dzīvot spēs?

Ja nekas uz priekšu nemainīsies,
Drīzi vien mūs pārņems nāves miegs,
Pārvērtīsimies par ledus gālēm,
Un mūs visus, visus apsnigs sniegs.

Sakiet, vai nekas, nekas nav līdzams,
Kad ap mums tik salta, salta nakts?
Vai lai klausāmies mēs savās šaubās,
Un kā kokos šalko vēja taksts?

Brāļi, māsas, kursim ugunskuru,
Lai tas naktī atspīd gaišs kā sārts;
Lai ikviens, kam naktī metas salti,
Top no liesmu mēlēm maigi skārts.

Lai ikvienam, kas pa tumsu maldās,
Ugunskurs kā bāka preti mirdz;
Lai šai tumšā grēku naktī
Top mums arī pašiem silta sirds.

Bet vai ugunskuru iekurt spēsim?
Mežs ir prieļļis kā linu māsas.
Viss ir slapjš un piemircis līdz sērdei,
Vai gan aizdegs sērkociņš to vārgs?

Brāļi, māsas, ticēsim, tad spēsim
Iekurt ugunskuru un tas degs.
Gaišām liesmām tas caur tumsu vīsies,
Liesmos un nekas to neaizsegs.

Zinu, cik tas grūti, aizdegt sārtu,
Kad līdz sērdei viss ir piemircis,
Bet es zinu - visu iespēj,
Iespēj tas, kas Dievam ticējis.

Ticot lieku ugunskuram liesmu,
Ticot lieciet klāt to arī jūs,
Un jūs redzēsiet, par kādu sārtu
Mūsu ugunskurs tad tiešām kļūs.

Tas biji Tu, ko meklēju
kā alkdams jaunu dzīvi:
Gan cēlos, traucos, pakritu,
Man nemiers žņaudza sīvi.
Tad cīnoties man gura prāts,
Tad sauci Tu: „Pie manis nāc!"

Tas biji Tu, kas rādīji
Man dzīvē celu jaunu,
Zem krusta mani stādīji,
Lai naudu savu kaunu.
Tad mīlestības jūrā mests,
Es skaidrots tiku tālāk vests.

Tas biji Tu, kas iededzi
Man jaunu patiesību,
Nu mūžam savā altarī
Tās gumi sargāt gribu.
Mąļ tumsu dzīves dzirnu rats,
Man svētā gaismā staro skats.

Tas biji Tu, kas dzīvību
Man - nāves bērnam - devi,
Šai laikā un uz mūžību
Lai sirdī turu Tevi.
Nu svētā mierā elpo krūts,
Man gurums lielāksais ir gūts!

Tas biji Tu, mans Pestītājs,
Pats ceļš un patiesība,
Un dzīvība, kas neatstāj
To, kam Tev sekot griba.
Tavs esmu, lūšu mūžam viss,
Man Tevī šūt jau debesis!

Mild.: Man paxal, viši kristīgi.

R.

Sāpju celš.

Ak Getzemāne, vai tas tevi mīlēt spētu,
Kas pastāvīgi Taborā tiek celts?
Nē, vienīgi caur ciņām satriecoši dziļām
Un pārbaudīšanām tiek šķīstīts zelts.

Tik vienu skatienu mest Tavā sāpju dzīvē,
Tik vienu akordu ļauj dzirdēt man,
Ak Dieva Fērs, lai spētu Tevīm pakaļ staigāt,
Kurp ej Tu, tad būtu manīm gan.

Ak Kungs, es nelūdzos pēc gaiša prieka mirkļiem,
Pēc zvaigznēm, kuras mūžam nenoriet.
Es gribu staigāt Tavās sapju pēdās,
Kā gājis Tu, būs arī manīm iet.

—

Es jau zinu.

Es jau zinu: celu
Daudzreiz tumsa sigs ...
Cela malā vietām
Maldu ugunis degs.

Es jau zinu - sāpes
Plosīs krūtis man, -
Telūzusi kokle
Skarbi trīcot skan...

Bet is to es zinu,
Ka man līdzi ies,
Tumsā roku sniegdams,
Viņš - mans Kungs un Dievs!

—

Tik Viens to zin.

Kad naktš ap zemi
Melnas drijas tin,
Tad debess kalnos
Tik Viens to zin,
cik ilgi rokas
uz augšu cēlu,
līdz iepriecu smēlu ...
Tik Viens to zin,
kā sāpes rima
un asaru pērles
vēl laime dzima ...
Un salauztie spārni
veseli kļuva,
un maldu sirds
reiz mieru guva.

–

Jēzu atkal.

Jēzu atkal tālāk es
Itnieviena neapsūdzot,
Tīkai tur no augšienes
Spēka, spēka lūdzot.

Jēzu atkal tālāk es,
Sāpes dziļi sirdī racis -
Rūta vēji spīganie
Žāvēs apmiglotās acis.

—

Ja dzimtene ir tālu
un vakars lēni tumst,
Kad svešās zemes malā
Sirds vientulībā sāpumst,
Tad zini: kaut kur tālu,
kur meži sapņos līgst,
Tur lūgšanās pie manis
vēl mātes rokas slīgst.

—

Rimā spārnotus vārdus.

Rimā spārnotus vārdus,
Vārdus, kas laižas kā gulbju balts bars
Turpu, kur tauta bez vadoņa maldās,
Turpu, kur dzīves pakrēslā drēgnā
Vērgo reiz brīvais cilvēka gars.
Rimā spārnotus vārdus,
Vārdus, kas iespēj tos saulītē celt,
Kuriem aiz restēm te neiespīd gaisma,
Kuri vēl nenobeidz tukznainām rokām
Cietumam savam akmeņus velt.
Rimā spārnotus vārdus!
Pasaules cēļmalā tādu ir daudz,
Šaubu kēdēm pie zemes kas sieti ...
- Neskan tur lāsti un vaidot tur klusam
Izmisums savus upurus žņaudz ...
Rimā spārnotus vārdus!
Ja tev krūtīs nav sarūsēj's spēks,

Acīs ja Dievības ugunis tev zvēro!
Ja taviem vārdiem nav salauzis spārnus
Dvēseles tuksnums, Jūdasa grēks.
Runā spārnotus vārdus!

—

Ko citi sacīs?

Ko citi sacīs?
Kā citi dara?
- Tā jautā vērgi
No vērgu bara.
Tu skaties patiesībai acīs
Un prasi tai, ko viņa sacīs.

—

Tu esi klints.

Tu esi klints. No mūžības tu stāvi
Un droši spītē vētrām, negaisiem,
Tu neticības vilņiem sevi aptvert ļāvi
Un tomēr nedragāta pacelies no tiem.

Tu esi klints. Pret tevi drupās šķīdis
Ir tumšo elles spēku uzbrukums.
Un mūžam neaizmirstams kūs tas svētais brīdis,
Kad Tevi ieraudzīt bij vēlēts mums.

Tu esi klints. Uz Tevi droši stājos,
Kaut zemes pamati jau šķobās, trīc.
Tu sevī paslēpsi mūs, savus bērnus vājos,
Tad auksa traksojot mūs neņems līdz.

Tu esi klints. Tu valdinieks par nāvi,
Mans Kēniņš, Draugs, mans Pestītājs un Dievs!
Ar roku varenu Tu vinu pīšļos rāvi,
Pie Tevis tikai mana sirds nu piekļersies.

Tu esi klints. No mūžības Tu stāvi
Un droši spītē vētrām, negaisiem.
Tu neticības vilņiem sevi apstvert ļāvi,
Un tomēr nedraugāta pacelies no tiem.

—

Ak nelauj bojā iet!

Tu esi dzīvību man devis
Un manā lūtnē licis esi
Daļu no sevis.
Tu dzīvu garu esi devis,
Lai tas pār zemes lētiem mieriem
Tiektos pēc Tevis.
Tu klusas ilgas ikkā spārnus
Man devis, lai kad cela nava,
Tās manas domas, manu garu
Nestu pie Tevis.

→

Jet gads aiz gada savā gaitā,
Smags guļ uz pleciem pienākums.
Daudz jāļej sviedru, jānes nastas,
Liels katram dzīvē uzdevums.
Un negribot pie zemes saistas
Līdz miesai arī dzīvais gars.
Līkst pleci, pagurst čaklās kājas
Nav garam augšup lidot spars.
Sīds ieņīlē, kas acīm redzams,
Skats piesaistās, kas satausts.
Prāts aizrauj domas sevīm līdzi,
Tāls paliek miesai Tēva nams.

Bet ilgas, ko Tu krūtīs liecis -
Vai darba trokšņi prātu tumšo,
Vai zemes balsis vēl un malda -
Tās itkā bērns ap Tevi glaužas
Un lūdzas: - Tēvs, jel neatļauj
Tu dzīvam garam miesā mirt.

Tā daļa, ko no sevis devis,
Lai atjaunots un brīvs no zemes
Var atkal atgriezties pie Tevis!

Lieszma.

Lūgšana.

Uzpūt dzieslošo ugunī, Tēvs,
Pasaules lauzeos tik tumšs jau un vēss;
Debesis smagi mākoņi sedz,
Acis vairs cela nesaredz.

Uzpūt ugunī, parādies Pats,
Kamēr pēc Tevis meklē vēl skats;
Kamēr vēl ir, kas debesīs mīl,
Nelauj, ka šaubas to atvaros vīļ.

Uzpūt ticības ugunī, Tēvs,
Pasaules lauzeos tik tumšs ir un vēss;
Vienīgā cerība esi vēl Tu,
Visi kaut Tevi ieraudzītu!

Lieszma.

Tavam tuvākam vajaga.

Tavam tuvākam vajaga tevi,
Kristīgais brāli un māsa.
Dzīves cīņa šeit arī viņam ir
Skaudra un asa.

Tavam tuvākam vajaga daļu
no mazuma tava, no tava laika -
Arī viņš sirsnīgi tam līdzi bez elpas
ar sviedriem vaigā.

Tavam tuvākam vajaga runāt ar tevi
un dalīties bēdās,
lai viņš nepagurst turēties vienmēr
pie ticības svētās.

Tavam tuvākam vajaga dzirdēt,
ka stāvi tu vai krīti -
Dzīves dažādos ceļos viņš samulst,
kad ērkšķainās ēnās tie tīti.

Tavam tuvākam vajaga sajust,
ka viņam ir māsas un brāļi,
kas nemainās draudzībā
un nepaliek sveši un tāli.

Tavam tuvākam varbūt netrūkst
dienišķas maizes uz galda,
bet dvēsele tam tīkst
pēc kristīgās sirsnības saldās.

Šnieds maizi tam, kas ar trūkumu mokās,
bet neliec to saņemt aiz sirds
kā no svešinieka rokas.

Tavam tuvākam vajaga mūsu
un daļu no tavas sirds.
Uh tikai aiz viņa, aiz viņa
Tev godības kronis mirdz.

—

Z. Sk.

Viss nes svētību.

Vai glāstus sniedz mums Dievs, vai rājienu –
No Viņa rokas viss, it viss nes svētību.

Tik Viņa vadībā mums kalpošanā traukt,
Lai prieks un svētība var mūsu zemē augt.

Vai Kristus mīlestība vieno mūs?
Vai brāļi, māsas caur mums atspīdzanu gūs?

Dievs, pārbaudi! Lai Tava mīlestība spiež
Dēļ brāļiem cīnīties, kas vēl zem grēka cieš.

M. Gr.

Nezūdaities!

Nezūdaities! – Ir diezgan, kad ikvienai dienai
savas pašas bēdas.
Kam velciet nastas, kuras varbūt nenest jums
ne rīt, nedz parīt.
Ar lielām rūpju nastām apkrautiem,
Jums nesaskatīt Kristus pēdas,
Tādēļ uz sāncelim tik daudz nomaldās,
tur pagurst un tad krīt.

Cik gan daudz labāki ir pilnam uzticēties
mīļam Debess Tēvam,

Kas nava pavēlējis putniem saskrāt, nedz ar puķēm
vērpt un aust;

Viņš zin un arī laikā iedos to, kas vajadzīgs
ir Viņa bērnam,

Viņš zina īstā laikā savu bērnu mīlot,
pārmācīt un šaustīt.

—

Liesma. Vētrā.

Kad rudens vētras, visu postot, zemei pāri traucas,
Man patīk kalnā būt un redzēt, cik tām drausma gaita.
Pa vīņu pēdām iznīcība, nāve klusi šņāc,
Pa labi un pa kreisi prasot upurus bez skaita.

Mans skats slīd ielejā, kur itkā jūtot tuvo galu,
Drēb vētras šaustās mētras, krūmu pudurī un šmilgas.
Un augšup - saplosītie mākoņi kur tālēs traucas,
Cits citu nepanākot, itkā straujas sirsnu ilgas.

Un tad man patīk just zem kājām kalna dziļo mieru
un zināt, ka to vētras nevar paņemt savās rokās,
lai nomestu kaut kur kā nevarīgu koka lapu.
Un nevar izmest viņā iznīcības jaunnu mokas...

Mans Dievs, vai varu neatminēt tad, kas Tu tiem esi,
Kas savu cerību uz Tevi liek, Tev klātu klaujas?
Var vētras nākt, kas nāvi nes, un visu satriekt drupās,
Tie nešaubās, tos nevar aizraut laiku maiņas straujas.

Man patīk kalnā būt, kad vēja rudens himnu dziedot,
Liek sajust cilvēkam tā nespēku un nevarību.
Visdziļāk tur es mācos saprast Debesīva sirdi
un Viņa mīlestību lielo, Viņa visspēcību.

—

II

Mūžīgais, lai Tava gaišā doma,
Lai Tavs skatiens visur līdz mums staigā.
Mūsu dzīvē tumsai liela loma,
Šaubas krūtīs smeldz un skumju ēnas vaigā.
Naktī tumsā pamirdz maldu liesmas,
Atskan svešas balsis, svešas dziesmas.

Lauj mums dzirdēt Tavu balsi maigo
Cauri tumsai, cauri vētras dārdiem
Dienas skaļumā un tad, kad zvaigznes zaigo.
Māci dziļi ticēt Taviem vārdiem,
Lai mums dienas nedziest skumji klusas,
Lai dzimst cēņas prieks pirms saldas dusas.

Dod mums stipras sirdis, stipras rokas,
Vārdos vien lai neizkrīvēlo jūtas.
Vētras dejai līdzi niedres lokas,
Vēja ziedi lūzt no vieglas pūtas.
Mūsu gājums lai ir lielā spēka gājums,
Lai mums mērķi neaizēno miesīga vājums.

Mūžīgais, lai Tava gaišā doma,
Lai Tavs skatiens visur līdz mums staigā.
Lai zūd Tavā gaismā tumsas loma,
Lai Tavs ugunskurs spīd naktī baigā.
Māci mūsu dienas skaitīt tā,
Ka mēs gudri kļūstam pēcgalā.

Toms.

Melns šaubu mākonis Tomu tumsā tin
Un neatvairāms klusums skumjš un baigs.
Kā rudens miglā bāli rēgo vaigs:
Vai mīļais Meistars tas? - Kas to lai zin?

Kas to lai zin ... Toms mānus projām dzīs.
Vēl rumā Golgata un Getzemanes nakts,
Un klinti kaps, kur mīļais Tēls ir nakts.
Nē, Toma rokas miglu netvārstīs.

Tik tad, kad pirksti naglu rētās grims,
Viņš ticēs tam, ko rumā pati sirds.
Un ārām vaļu laus, lai viņas mīdz
Par to, kas dvēselē bij vārs un slims.

Bet mīlestība šaubu neparzīst,
Un drīlo rētu sānos taustījis,
Tomēr satrūkstas: cik maz viņš mīlējis,
Cik pārāka tā mīla, kas pār viņu līst.

Līdz galam.

Nav viegli vīriškīgi paciest lielas bēdas,
Kas pārsteidz itkā negaisa, tomēr grūtāka vēl
Ir visu mūžu panest nastu grēdas
Bez kurnēšanas, kaut sirds sāpēs kvēl.

Ir labi, mīlestību sēt, kur tukšas vagas,
Ar smaidu brālim kādreiz preti nākt,
Bet domas tās šķiet daudzreiz tumšas, smagas,
Ka katru dienu to būs beigt un sākt.

Nav diezgan, ja mēs reizēm strādāt steidzam,
Ja kādreiz mūsu rokas skaistu sēklu ber,
Tik tad, ja iesākto mēs godam beidzam,
Dievs pēcgalā mums pērļu vārtus ver.

Jaungada lūgšanas.

Motto: Lūdz, ko man tev būs dot.
1. Ķēn. 3, 5.

Kungs, mūsu Dievs, mēs atkal vērojam
kā laiki skrien, un klusi sērojam ..
Tie aiznes līdz, kas zemes bērnam dārgs,
kas dzīves celā tam bij balsts un sargs,
Un dzīlāk kā jebkad to sajūtam -
Mēs dzimtenē un mājās neesam.
Še teltis mūtam ītkā svešnieki,
Mums citur celti krāšņi dzīvokļi.

Kungs, māci mums šīs dienas skaitīt tā,
Ka stipri topam dzīves cīņiņā,
Ka dvēseli pie pīšļiem nesaistām,
Bet to, kas augšā, vienmēr meklējam.
Un laiku mijās, lielais, stiprais Dievs,
Ļauj zemes bērnam dziļi līksmoties,
Ļauj gurdo galvu drošī augšup celt
Un lielās Dienas blāzmā spēkus smelt.

Jaunā gadā.

Jūs, laiki maināmie, kā ļaudīm tiek jūs tvārstīt,
Ar saqruzdušiem pavedieniem pie jums sieties,
Bet zelta mirkļus sev zem kājām bārstīt.
Dēļ vēja sacensties, dēļ nieka šķieties.
Jūs, laiki maināmie, jūs Dieva mestās bultas,
Sirds jaunž: jums drīz būs mērķi atdurties,
Un tautām piecelties no grūto murgu gultas
Un patiesībai acīs lūkoties.

—

Kad plāvējs sāk plaut.

Pa ceļiem un takiem,
Pa akmeņu ielām
Jet ļaudis ar balvām
Un pilnīem makiem.
Tie priecīgi smaida,
Bet daudzi iet zemu noliektām galvām.
Cits asarām acīs.
Cits noguris. Gaida,
vai vārdu kāds sacīs.
Bet vareno domas
pie sīlēm ir šietas
un pirmā vietā
stāv pašu lietas.
Tiem sažņaugti pirksti
raut, aizstāvēt sevi
Ir viņu spriedums...
Šejā tiem redzams

Neizdzēšams, neapspiedzams
Zīmoga spiedums...
Un –
Pa celiem un takiem,
pa akmeņu ielām,
gar zelta makiem,
caur tērauda sienām,
caur laikiem un vielām
Naktīm un dienām
Pa zemēm un jūrām
ar paceltām kurām
kā nenogurstošs grāvējs
iskapti rokā
steidz plāvējs...
Bet kad šis plāvējs
stājas pie spailes,
Tad pasaules varenos
pārņem bailes.

Ž. T.

L.

Paliec pie mums!

Paliec pie mums, ak Kungs, jau vakars metas!
Cik baigas ēnas pāri mūsu galvām lidinās.
Gan mājas vieta mums ir vienkārša un maza,
Ak Kungs, bet mūsu sirdis karsti ilgojas:
Paliec pie mums!

Paliec pie mums! Kā sveši neatzīti,
daudzreiz tik vieni, atstāti šai pusē jūtamies.
Un skumjām sirdis pilnas, dvēseles māc šaubas,
Ak, cik mums ļoti Tevis vajaga, Kungs Dievs!
Paliec pie mums!

Paliec pie mums! Laus atkal dzīvīb's maizi
un pildi biķeri, lai jaunus spēkus varam gūt.
Kungs, paliec jel, mēs Tevi projām nelaidīsim,
Jo nespējam ne mirkli vairs bez Tevis būt!
Paliec pie mums!

—

Ž.T.

Jēzu, nāc man līdzi dzīves gaitā!

Melnā padebeši aizsklāj sauli,
Aukstie vēji nebeidz gaudot.
Mana ilga klusa, vientuļīga
Klīst pa plašo tālē raudot.

Valgām acīm vēroju es viņu,
Līdo tā un nozūd mākoņmalā.
Sirdī top tik bezgalīgi žēli,
Viņa dodas ceļā grūtā, tālā...

Vai es spēšu izturēt šo ciņu?
Vai līdz galam pietiks spēka?
Jēzu, nāc man līdzi dzīves gaitā,
Mani pasargā no grēka.

Jēzu, nāc man līdzi dzīves gaitā,
Gudrību dod visās lietās,
Māci saprast dzīves jautājumus
Visos laikos, visās vietās!

Jēzu, nāc man līdzi dzīves gaitā,
Manī šķīstu sirdi radi,
Savā žēlastībā stipru audzē,
Gan'āk īstam mērķim vadi!

V. Sn.

Kas apsūdzēs tevi?

Kas apsūdzēs tevi? Kas notiesāt spēs?
Tevi aizstāv visvarenais Debesu Tēvs.
Kas sodībā metīs? Kas pazudinās,
Ja Kristus augšā tev' aizbildinās?

Lai ienaidnieks traks un apkārt iet,
Sirds ticībā mūžīgu uzvaru dzied.
Lai sacelšas elle un tumsības spēks!
No ticības gaismas tie projām bēgs.

Tver ticības bruņas un šaubīties beidz!
Zem Kristus asinīm patvērties steidz!
Jel tici tā, kā rakstīts stāv!
Lai šaubām vietas vairs sirdī nav.

„Kas apsūdzēs mani?" tā ticībā sauc,
Kaut naidnieka bultas visapkārt kauc.
Nevienam viņš nespēs - tās izdzisīs.
Sirds mūžīgā uzvarā uzmundrīs.

Svētais Gars.

Mums Tevi nesaprast un neizpētīt, Svētā Balva,
Tik sajust, cik viss citāds top, kad Tu
Sev mūsu sirdis ņēmis mājvietu, –
Priekš Tavas varas noliecas pat lepnā galva.

Bez Tevis nespējam neko, bez Tevis esam bāri,
Kas paši dziļā gara nabadzībā smok,
Ka ilgas puteklos un zemes dubļos plok;
Nav spārnu mums, lai sniegtu brīvo gaismas āri.

Nāc, Svētais Gars, Tu debess uguns, debess liesma,
Grauj druvpās visus grēka cietokšņus
Un atved mums šē laikus citādus,
Lai mūžam neskan zemei vairs mūsu ilgu dziesma.

–

4.

Nav tik ļaunu.

Ja sāpes tevi māc, tad neskumsti,
Tik Kristum uzticies, tad laimi baudīsi.
Kā rozes dzelonos - mirdz laime ciešanās,
Un pērles dārgākās ir klusas asaras.

Aiz lietus mākoņiem daudz spožāk saule mirdz,
Un klusās ciešanās kā zelts top skaidra sirds.
Kaut sāpju vērtīgums mums daudzreiz šķietas svešs,
Tas krusta paēnā visdailos ziedus nes.

Par to mums nenoskumt, bet droši tālāk iet
Uz kalniem augstākiem, kur saule nenoriet.
Kaut visa dzīve aši ir tikai sāpes vien,
Tās žiglāk meklēt liek, kas skumju vātis sien.

—

V. Sn.

Grēka svars.

Draugs, kāpēc tava sirds tik drūma, grūta?
Ka nespēj brīvi augšup pacelties?
Pie pīšļu lietām tienas katra jūta.
Uz debesīm gars nespēj lūkoties.

Tev kāri sirds vīs zemes pērles lasa,
Un laimi meklē goda kalnājos.
Pēc pasaul's gudrības tā trīkst un prasa,
Un mieru meklē dzīves krāšņumos.

Gan vēlies tu, bet nespēj augšup celties,
Jo rauj uz leju zemes pīšļu svars.
Trīkst spēka tev pēc debess lietām tverties,
Jo krūtis pilda pasaul's gaitas gars.

Kaut tavas acis patiesības gaismā
Caur Svēto Garu kļūtu atvērtas.

Tad redzētu, cik baigā tumsas aizā
Ir tavas dzīves takas tīstītas.

Tu redzētu, cik liela, grūta nasta
No ienaidnieka tevīm uzvelta,
Ka viņa tava īsā dzīves gaita
Caur grēku švaru dziļi nospiesta.

Tik Jēzus vienīgi tev' brīvu dara,
Viņš katru nastu noņem dvēselei.
Tad pildīta no svabadības gara
Tā viegli lido pretī Dzimtenei.

—

Brīnums.

Viņa vārds ir brīnums.

Mūsdienu dzīvē gaistošā straujā
Brīnuma nemeklē vis!
Mūsdienu maiņīgums krāšņāko ziedu -
Brīnumu - nomācis.

Laimi vai prieku tu šodien vēl redzi?
Ātri tas izplēn un dziest.
Sāpes vairs neaudzē, sāpes dzen nāvē,
Reti kāds šmaidot prot ciest.

Acīs izvienam lasāmas gaidas,
Vērojot tāli, tās kvēl:
Kaut kur, aiz maldu un vilšanu tekām,
Brīnums vai neatplauks vēl.

Velti ir gaidīt un izkvēlot ilgās,
Brīnums dus auksnos tīts

Betlēmē silē. Ikvienam, kas gaida,
Šen jau atausis rīts.

Baudi to savās karstākās slāpēs,
Maize un ūdens Viņš dzīvs.
Stiprs tu būsi priekā un sāpēs,
Tesi no nespēka brīvs.

Tici Viņam un brīnuma zīmes
Citur vairs nemeklēs skats.
Mūsdienu dzīvē gaistošā, straujā
Brīnums tu būsi pats.

—

Kr. Špoģis.

Aprunātājs.

Dažs visu mūžu pūlējies
Mēzt citu namu durvis,
Līdz beidzot pats tad palicis
Tik melns, kā ogļu kurvis.

Itkā uz lāci brēku ceļ,
Līdz ierauga kur odu,
Ne grēkus viņš, bet brāli peļ
Un spriež tam bargu sodu.

Viņš tiektu tūri nelaimīgs,
Ja trūktu kādreiz vielas,
Bet nē, šis avots neizsīks -
Ar grēciniekiem ielas.

Draugs, pasteidzies, jo dienas rit,
Daudz puteklīem vēl klāti,
Varbūt, ka tava stunda sit,
Tie paliks nemazgāti.

Bet kā tu beidzot brīnēsies:
„Kur esmu melns tāds kļuvis?"
Tu citu mazgāt pūlējies,
Pats sevi – nepaguvis.

—

Ardievu, draugs, mums jāšķiras,
Tā mūsu ceļš nu izdalās,
Bet kad un kur mēs tiksimies,
To vienīgi zin tikai Dievs.

Mēs šķirsimies bez asarām,
Sirds kavēsies pie atmiņām
Dod siltu rokas spiedienu –
Nu tad ar Dieva palīgu!

Andiena, draugs, drūz daudzi teikss -
Mums jāšķiras - nu dzīvo sveiks!
Ak uzsmaidi vēl šķirotiés,
mums iemesla nav sērotiés.

Šis dzīves laiks, šis straujais laiks
Tik ātri aizsteidzas.
Bet nesēro - lai smaida vaigs,
Sveiks draugs! Mums jāšķiras.

—

Celš.

Mans uzdevums ir iet,
Manu celu neaizberiet,
nupjās cilvēku rokas.
Cik grūti nācās soli spert
pāri atvaram,
Par mazu es jūru siržu lūdzsvaram.

Tas nava lāsts,
ne cits kāds neizprotams stāsts,
kas viņam liek man iet.

Manu celu caur vētrām un briesmām
jūs atrasiet,
Kad lielākā laimes brīdī
jūs sāpēs lūzīsiet.

Tāiet. Mani vairs neaizturiet,
mūlās draugu rokas,
Jūs neziniet, cik viņas var
dvēselē radīt mokas.

Uz mana ceļa neiet asiņas lāst,
Pa vinu tik varoņi iet.
Uz mana ceļa nav laika ziedoņu kroņus pīt,
Tur vajaga cīņas mirkļus paradīt.

Viens pats iz tukstošiem šo ceļu iet,
Kam krūtis ugunis kvēls,
Bet tas nav, pasaule,
arī vairs tavs dēls.

—

Saulei pretī.

Šeit priedes sedz dvēseļei spārnus baltos,
Un grēku miglā gaišās tāles tumst,
Un ilgu puķes dzīves vējos saltos
Kā bārenītes ceļa malā skumst.

Šeit vietas nav, kur dvēsele mieru rastu,
Šeit mīlestību laudis nepazīst.
Un klausīnājot laimes zemes krastu,
Vislielais pūlis maldu purvā klīst.

Uz Golgātu! Tur beidzas miglas siena,
Tur stāvu plūsmā smaida jaunais rīts,
Tur drūmai dzīvei uzaust gaiša diena,
Tur mērķu mērķis saules stāros vīt.

Ak nospriestais, kāp krusta kalnā droši!
Lai kejā paliek grēka vērgu bars.
Tev pretī smiedzas Kristus mīlējoši
Un ceļu svētidams ies priekšā Svētais Gars.

Mūžības sauciens.

Ja tavā dzīvē vienmulā vai straujā
Būs ieskanējis viņas maigā balss,
Tu tapsi svešinieks, kas zvaigznēm ceļu taujā,
Tev nemiers krūtīs dienām, naktīm kals.

No ikdienas sirds spēji valā rausies,
Vairs viņas telpās dvēsele neietilps,
Tās spriedumam tavs prāts vairs nepiekļausies,
Vēl nenojauztās tālēs acis žilbs.

Tu kūsi lāpa, Mūžība ko dedza.
Kas viņas kvēlē ūdens šalti kies?
Kas bijis - pagājis, to aizmirstība sedza,
Sirds sevīm jaunu ceļu meklēt ies.

Līdz reiz tu atradīsi mazu, šauru eju,
Kur blakus saredzams kūs gājējs rets,
Bet klusa laime apstaros tev seju,
Un ilgas krūtis būs tavs starumets.

—

Skumjai sirdī.

Rutiņa.

Ak sirds,
es tevīm jūtu līdz, tu viena ej;
un viena nesi savas cīešanas.
Tev nava draugu daudz, tev nav kas līdzi justu,
kas palīdzētu nest tev smago sāpju krustu.
Tu ej un dienu gaitā pacel sīro skatu
uz debesīm, - ak, maz tev saules smaidu,
Tev dzīve piešķīr skumjas, rūgtumu un vaidu.

Tu skumjā sirds!
Es Tevīm garām paiet neiespēju.
Tev garām aizsteidzas, kas priekā stāvo,
Kam visa dzīve šalc kā ziedošs brīnumdārzs.
Par tavu ceļu ēnas met jau novakars.
Man gribas tavā dvēsle uzburt vienu smaidu
un izdzēst vienu nopūtu un sāpju vaidu
un teikt, ka cerībām vēl nesagrūt, —
vēl dzīvo Viens, kas taisnu tiesu spriež
un līdzi jūt.

—

1929.

—

Uz Tevi, dzimtene baltā,
Tranc dvēsle kā zeltmirdzošs spārs.
Lai pieder Tev zemē šai saltā
Manu pēdējais sirdspuksteņu vārs.

Elizabete Ģaraiņa.

Cīnītājam.

Nenoliec šķēpu, lai atpūtu ņemtu,
Neaizver acis, lai dusu sev lemtu -
Nava vēl cīņa tev pabeigta,
Uzvaras saule vēl nesveikta.
Nava vēl zeme tā aizsmieģta,
Kura par daļu tev vēlēta.

Nenoliec šķēpu, kaut cerību zaudē,
Negaisi, tumsa kaut ceļā tev draudē -
Nespēka vaidi tik nelaujies,
Karstāki cīnies nemities!
Skaties tu augšup, tur gaisma spīd!
Palīgs tavs, stiprums, tavs spēks tur mīt.
Nenoliec šķēpu, lai karstāk deg liesma
Krūtīs kā cīņas un uzvaras dziesma!

→

Naidzieszu vari kad pīšļos lēnu.
Sirdī tev brūnīška dziesma dzimu.
Debesu gaismas sirds pilna lūs,
Dzīvības kronis tad galvu mūs.

B.

Jau saule riet..

Jau saule riet.. kā ugunīga bumba
Tā taisās dzestros jūras viļņos grimt.
Vēl ūmās spožie šķēpi zib un laistās
Pār lāsta zemi, naids kas negrib rimt.

Jau saule riet.. Nāks nakts kā tumša ēna,
Pār zemi savu krēslas autu klās
Un apslēpss patiesību, grēkus - visu ..
Pēc laimes akt uz brūdi dvēs'le stās.

Jau saule riet .. Riet tava dzīves saule,
Un gurdo miesu apņems dzestrais kaps.

Tur beigsies vaimanas, kā arī prieki,
Un dvēsele no miesām brīva taps.

Tam saule riet un Draugs, pasteidzies jel drīzi
No Pestīšanas laimes stiauta dzert,
Lai šķīsts un tīrs no grēku melnām traipiem
Tu nāves brīdī vari acis vērt.

W. Z.

TU KLINTS!

Pie Tevis eju, Kungs, es skumjais zemes bērns
Ar sirdi melnu, grēkā saistītu.
Te vajā ienaidnieks, vai rīts, jel vakars vēls
Un velti ilgojas šis sirds sasniegt pilnīgu.

Te baltās drēbes - pestīšanas balvu,
Ko mani atrasdams Tu mīļi dāvāji,
Šodz putekļi un ērkšķi Tavu galvu
No jauna skar, bet Tu tos pamesi.

Tu pamesi, kad dažreiz projām eju,
Kur maldu balsis savām sekot māj,
Un atkal piedodi, kad lūdzot asras leju,
Kad slāpes dvēselē, - Tu galdu klāj.

Pie Tevis eju, Kungs, ak ļauj man arvienu
Pie Rokas Tavas vienmēr turēties,
Kad satumst naktu, tad zinu tikai vienu:
Tu klinti, kur visās vētrās patverties!

Elv. K.

Ž. Polis.

Uz mūžību.

Uz mūžību iet cilvēki jau gadu tūkstošiem
tik bezgalīgi daudzi,
Ko radījis ir Dievs kā brāniškīgu audzi.
Uz mūžību iet vecais, iet arī jaunais
Ar nastām smagām, tik rets ar smaidu vaigā.
Uz mūžību iet labais, iet arī ļaunais.
Dažs apdomīgs, dažs viegļprātīgs šo dzīves ceļu staigā.
Dažs ejot citiem rozes raisa,
Kaut ērkšķiem dzeltas pašam paliek rokas.
Cits bezjūtīgi otra sirdi sāpes raisa
Un nelēdā, ka viņa gājums tuvāsam smiedz
bezgalīgas mokas.

Uz mūžību iet tas, kas laimes kalnā kāpis,
Kas gurīs vien to, pēc kā šai dzīvē slāpis.
Uz mūžību iet arī tas, kam dzīvē maz ir lējis,
Tik asīm trauksmi tam pilns, pat pāri lējis...

Uz mūžību iet tas, kas zināmā daudz smiedzis,
Bet, smiedzot to, gan Mūžīgo ir liedzis-
Uz mūžību iet tas, kas Kristus dēļ ir visu devis,
Nav paturējis šajā dzīvē ātmeko priekš sevis.

Tik dažādi ir gājēji, kas dzīves celu staigā,
Dažs svētās ilgās dedzis - viemmēr skaidram palikt,
Cits bezbēdīgi klīdis grēku celā baigā,
Bet mīļot gan ikkatrs vēlās svēta dusā rokas salikt.
Uz mūžību šos gājumus katram tikai vienreiz dots.
Un gudrs tas, kas rūpējas,
Kā izlietoto tiek uzticētais dzīves laiks.
Un gudrs tas,
Kas salīdzināties ar Dievu stiedz,
Pirms celu šo uz mūžību tas beidz.

---

24. III
-71.

Manas kaujītis.

Ja pasaules jūrā manas kaujītis brauc,
Kur negaisi traka un ūdeņi kauc.
Vai nerasies glābiņš, vai būs manīm grimt?
Jo bangainā vilnī viss nestājas rimt.

Es priekšā tik redzu sev klintāju daudz,
Un dvēsele baigi pēc palīga sauc.
Vai kaujītis klintājam virsū gan skries?
Vai tiešām gan dzīvība bojā man ies?

Es negrimšu viss, jo Vadonis man labs,
Šai dzelmē man nedraud ne nāve, ne kaps.
Ja brīžam ar' liekas: Viņš paslēpies man,
Es ticu, ka tomēr viss labi lūs gan.

Visgrūtajos brīžos Viņš manīm ir klāt,
Viņš vētru un jūru spēj apklusināt.
Pēc cīņas Viņš dāvās man tēvīju sveikt,
Kur uzvaras priekā Jo nebeigšu teikt.

Bet, Jēzu, pirms mājās mani pārvedīsi,
Bod pastāvēt cīnās, ko pielaidīsi;
Un vairo man ticību, mīlestību,
Ka grūtības ciešu ar izturību.

Un kad es no šejienes tapšu reiz šķirts,
Mans kuģītis Jardānei pāri taps irts,
Tad Zālemes krastmalā izmetīšu
Es enkuri, mierā tur atdusēšu.

— Zervens. —

1. Debesu gaisma man ir uz ceļa,
Pa kalniem ejot un ielejām.
Jēzus ir teicis: Eiešu pie tevis.
Ticu tam vārdam, tam dievišķam.

Debesu gaisma, debesu gaisma,
Dvēselē mājo tā godība!
Alleluja! Viņam nu dziedu,
Viņam, kas mani reiz pestīja.

2. Viņš ir pie manis, Viņš mani sargā,
Vai laupīt spētu man Viņu kāds?
Viņā nav tumsas - pasaules gaišums -
Kāds Viņš, neviens nav, neviens nav tāds.

3. Brīnišķā gaismā vienmēr priecīgs
Es steidzos projām uz tēviju,
Līdz zemes tērpu pārmainīt spēšu
Pret Viņa ķēniško godību.

—

A. Korps.

Brīniškīgs spēks.

Es zinu brīniški spēku,
No Golgatas krusta kas plūst -
Ar viņu uzvaru grēku,
Širds ledus no viņa kūst.

Es zinu brīniški spēku,
Kas dvēselei prieku dod,
Draugs, zini tu arī - pie krusta,
Ne citur viņš jāatrod.

Es zinu brīniški spēku,
No Tēva kas apsolīts,
Vai jūties, brāli, ka esi
Ar viņu jau piepildīts?

Es zinu brīniški spēku,
Kas šķīstais dvēselēs plūst,
Kas dzērīs no viņa, nemūžam
Vairs neslāpst un nepiekūst.

Šo brīniško debesu spēku
Ikvienam novēlu gūt.
Ai, lociņim celus un lūgsim: „Tēvs, brīniško spēku jel sūti"!

Bagātais jauneklis.

Plūst Jardāne sen laužu tuksošos krastos
Tik klusiņam, ka zvaigžņu bērniem tik
Tai klēpī atmestīs, un vēsmai niedru mastos
Vēl šūpoties un sanēt neapnīk.

Nakts ir tik dziļi klusa, smaržas salda,
Kā pilni trauki vīna dārzi tvīkst.
Uz zemes bagātīgi klātā galda
Jo slāpstošais ko ņemt un baudīt drīkst.

Bet laudis dus gan pilīs, teltīs klusās,
Cits baudā piekusis, cits sāpju nastas spiests.
Nakts dota dusai, mieram, sapņiem saldiem –
Jo dienā gavilēt un ciest.

Tik vienā logā svece bāli plīvo –
Kāds karstu pieri piespiedis pie rūts,
Ar izmisumu cīnas karu sīvo,
Kā vilnī vētrā cilājas tam krūts.

Viņš dusu neparzīst... Kautkas tam priekšā stājas,
Kurp viņš iet, vai priekā slīgst, vai lādz,
Kā bērns, kas aizklīdis no tēva mājas,
Viņš asās bailes melnai naktij sūdz:

„Kas ir šī dzīve? Kurp tā trauc bez stājas?
Ko vinai dot un ko no viņas ņemt?
No agrās jaunības man 'nenovērsās kājas
No tēvu bauslības. Bet kāpēc krūtis kremt?

Šo nemieru es dārgās drānās tīstu,
Lai citiem apslēptu. Kā pašam apslēpt to?
Ar zelta nastu ītrā ubags klīstu,
Bet visus ceļus tumsa aizsprosto...

Kur ir tā jūra lielā, bezgalīgā,
Kur visu dzīves ūdeņu upes zūd?
"Tā klusā mūžība!" Tric kādreiz krūtīs stiga,
"Kā turp pa aizsprostoto celu kļūt?

Gan apzina man grēka neapzinās,
Un tīru tikumos es vienmēr biju šķīsts -
Bet kāpēc sirds ap sevi asi trinās
Un sevi sūdz: „Tas viss vēl nava īsts. . .

Kāds praviets esot Nācaretē cēlies,
Kas jaunu bausli savos vārdos pauž. -
Varbūt Viņš zin, ko mana sirds, tu vēlies,
Varbūt, ka 'to, ko nezini, viņš jauž?' - -

Kā būtu, kad ar uzaustošo dienu
Šo nemieru reiz lemtu gaismā nest,
Lai tad kā putns jaunš reiz būtu no saitēm
Es ilgu spārnus spētu dzidrē plest? - -

Starp cipresēm slīd sārti pavedieni,
Nāk atkal saule karstu dienu vest.
Top stāvāji jaunā jūda sirdspuksteni,
Viņš pārsteigts spēj vēl tikko dvašu dvest.

Viņš redz: nāk lauzu bars pa puteklaino ielu,
Un' bara vidū Kāds, kam acu skats
Kā spoža saule izkvēl spēku lielu,
Bet kluss un pazemīgs kā kalps viņš pats. . .

Un ītkā bulta izšauta no loka,
Viņš klusā Nācarieša priekšā krīt
Un' skalī pauž, kas viņa sirdi moka.
Dziļš, laipns acu skats tam pāri slīd.

„No pašas jaunības ja sargājis jau esi
Tu tēvu bauslību, kā apliecini to,
Tad atliek viens: met nastu nost, ko nesi,
Un seko man uz dzīvi mūžīgo!

Dod savu mantu tam, ko trūkums spaida,
Lai tev šai zemē nepieder neskas;
Zem zelta nastas dvēsele cieš un vaida ...
Nāc, tiecsimies pēc mantas mūžīgas.

Ko šeit par mieru sauc, kam dota laime vārdā,
Ir pēcgalā tik rūgta vilšanās.
Vien laimi dod un mieru bezgalīgu:
Uz pleciem krusts un atsacīšanās. - - -

Un kalpošana klusa, nesavtīga
Ir ceļš, uz mūžību kas aizvijas.
Tai zemē, kas tev krūtīs trīc kā stīga,
Nevienu, kas ser vien dzīvo, nestaidās. . . "

— — — — — — —

Kā nāvei notiesāts, kā šausts no bargas rokas
Viss baiļu trīsās celas jaunais jūds,
Nav krūtīs rimušās tam vecās mokas,
Jo Nācarieša jaunais ceļš ir grūts. . .

Kā nabagam ar ceļa spieķi vienu
Un drānās vienkāršās starp ļaudīm klīst.
Kā to lai spēj? Ar katru sirdspukstienu
No bērnības viņš nabadzību nīst.

Un krusts uz pleciem? Krusts! Viņš brīves alka.
Tas neprāts jaunš, ne bauslis cienījams ...
Un salauztu, bez saldā miera malka,
Jo atkal aprij viņa lepnais nams . . .

Skumst arī Nācarietis, dedzis mīlestībā
Pret jaunekli, kas savā sirdī šķīsts, —
Kā līdzēt tam, kam dārga bagātība,
Kam zemošanās ceļš ir grūts un nīsts? . . .

Kā līdzēt tam, kas ilgas raida tālē,
Bet pats šķ zemes zelta pīšļos plok,
Kas nevar ticēt brīvi paustai brīvei,
Kas skumstot aši no un pats sev kapu rok.

Bet cita ceļa nav, kas augšup mūjas,
Viņš pats šo ceļu iet, Viņš Dieva Dēls!
Un līdzjūta aš' skumju dūmu mūjas,
Cik bieži velti deg Tā mūžības kvēls. — — —

Dieva aramais tīrums

Tu esi tīrums, zemes bērns, kā visi,
Kas atmatā ar ērkšķiem pieņēlis;
Par tevi lietus velti rasinājis
Un saules stars par velti slīdējis . . .

Tās visas nezāles, ar ko tu lepni lielies.
Un ja aš' kādreiz tevī labs kas dīgst,
Tam tavā cietā, akmeņainā zemē
Nav saknes un tas ātri nīkst . . .

Ar rokām izstieptām tu brālim prati traucies,
Un vienā mīla, otrā - bulta mirdz;
Bet ja viņš novēršas tev neatsaucies,
Dziest mīla, bulta krīt un asins irdz...

Tu uzcelt neproti sev tādas kāpes,
Kas tevi vestu laimes kalngalā,
Ap kurām nevilņotu citu sāpes,
Kā ūdeņi ap bāku krastmalā.

Un tas, ko taustīdamies zināt, gūsti
Top pašam tev par postu pēcgalā.
Ko radi tu, zem tā tu pats drīz lūzti
Un atkal taustīties dziļā nezinā...

Nē, zemes bērns, nav pilnības vēl tevī,
Nav īstas gudrības, jo ienaidnieks
Ir tevī nikno sēklu - grēku sējis,
Ka tevi ieskatot, zūd Radītājam prieks.

Ļauj, lai Viņš nāk ar dziļu mīlu vaigā
Kā savā tīrumā un tevī vagas plēš,
Lai lielā vētrā Viņš pār tevi staigā
Un lēnā vēsmiņā, kas tikko dveš.

Un ja tev šķiet, ka sāpēs trīsot īsti,
Kad izsaxnotie ērkšķi lūztot dzel,
Tad, lūdzams, zemeslērums, jēl neaizmirsti:
Dievs nāvei dod, bet arī augšā cel.

Un kad tā dziļi ārdināts tu būsi,
Dievs savu sēklu tevī bārstīt sāks,
Un dien no dienas klusi vērots klūsi
Kad pirmie lakie asni ārā nāks.

Bet tas nav viss, ix sējējs augļus gaida.
Tu arī augļus izdot gatavots.
Dievs tevi kopj un klusus rūgtus raida,
Vai rudens godībā tu klūsti izgreznots.

Ak, zemes lērums, tad palīc gluži klusu,
Lai tveice spiež, lai vēji bargi šauš,
Un neilgojies agrāk ziemas dusu,
Līdz rudens Tavu galvu zemu glauž.

Kad Mūžība reiz visu plauto vētīs,
Kad visu vieglo vēji aiznesīs,
Tu, zemeslērums, tad klusi Dieva klētīs,
Tu pilnību tad būsi sasniedzis.

Māmiņai - saulei.

I

Kam ar savu skumjo gaudu dziesmu,
Vēja māt, pie mana loga nāc? -
Neaizdegsi manī šaubu liesmu,
Velti pūt un velti draudus šņāc.

Dvēsle lielu noslēpumu glabā,
Daudzi to kā grūtu mīklu min:
Ja ko saule sildījusi mīļā, labā,
Tas vēl tumsā savu ceļu zin.

× × ×

Mīlētai būt, saprastai būt -
Pat vismazākā sirds pēc tā
Ilgas jūt.
Otru mīlēt, otru saprast grib reiz.
Bet kas to dara,
Tam ir kas no Dieva Gara,
Tas ceļā ir mūžības staru mets.

Pie Betlēmes vārtiem.

Betlēme mazā, zeltzvaigžņotā lokā!
Zvaniņi Ziemsvētku vēsti kad nes,
Pie taviem vārtiem ar nastiņu rokā
Jt kā svētceļniece atnāku es.

Dvēselei manai nekur šeit nav mājas,
Svešā pa drūzmainām ielām tā klīst,
Un jau uz brūci tā ceļā kur stājas,
Nemiers kā lietutiņš pāri tai līst...

Vai zeme ziemas sniegbaltumā līgo,
Vai ziedu krāsās tā rotāties drīkst,
Dvēsele mana kā ūdeni palo,
Pāri klīst pelēkiem krastiem tā tvīkst.

Pāri... Jr tā, ka kāds vilktu, kāds sauktu
Vārdiem tik klusiem, bet dziļiem kā nakts,
Tā, ka kad krūtīs kas liesmaini plauktu
Dreboši, stīgoji kā sirdspuksts takts...

Un kad kā vareni ūdeņu šalka,
Svētrītos zvani no torņgaliem dzied,
Čuxstot kāds saka: tā mūžības alka,
Kas tavās krūtīs tā drebošī zied.

Betlēme mazā, zeltzvaigžņotā lokā,
Zvaniņi Ziemsvētku vēsti kad nes,
Pie taviem vārtiem ar nastiņu rokā
Itkā svētceļniece atnāku es.

Tevī tā saule ir atspīdējusi,
Pasauļu pasaulēm gaismu kas dod,
Tevī tā Svētupe šalc pārplūdusi,
Kur viņi slāpstošie veldzi sev rod.

Betlēme mazā, dod man savu gaismu,
Tecina tāla vēl jāiet ir man,
Izkliedē tumsu un klusiņi baismu,
Lai tava vēsts manī nerimstot skan!

Mazs mīlas darbs.

Mazs mīlas darbs, varbūt tik vārdiņš kluss,
Spēj remdēt tava mazā brāļa mokas,
Spēj pateicībā saskļaut divas gurdas rokas
Viens vienīgs laipns vārdiņš kluss, -
Ak saki to, tas tavā sirdi dus!

Mazs mīlas darbs - kaut rokas spiediens maigs
Tam, kuram zudusi ir tēva māja,
Kam eitī laudis lepni garām gāja.
Viens vienīgs rokas spiediens glezni maigs
Spēj padarīt, ka smaida drūmais vaigs.

Mazs mīlas darbs - īss acu skatiens vien -
Spēj ātrā saule kausēt sirdi eiceto,
Un izsaukt asaras par grēka celu ieto,
Pilns līdzjūtības un mīlas skatiens vien, -
Ak neliedz to, tik daudzus grēks vēl sien!

Vai nemani, kā acumirkļi skrien,
Kā stundas stiidz. - ak nepalaid nevienu
Bez maza mīlas darba pavadītu dienu,
Pirms tevī pašu nāves roka sien,
Kaut tas tik rokas spiediens, vārds, vai skatiens vien!

Sirds zemē.

Šī zeme ir brīniška,
Kur Dievvārda sēkla krīt,
Bet bagātus augļus kas nes,
Tik retu var iraudzīt.

Cik tūkstošiem skaisti graudi,
Ko Dieva Dēls pats še sēj,
No tumsības varas mākti,
Tik nokrist un uzdīgt spēj.

Tur ceļmalās putni kari,
Tur klintis zem smiltīm slēpjas,
Tur pasaules kņadie ērkšķi
Kā tīkli pār sirds zemi vērpjas.

Rit stundas un dienas un gadi,
Bet sējējs sēklu kaisa,
Kopj celmalu, akmeņus ārda,
Kaj ērkšķus un auglīgu zemi taisa.

Draugs, pārmetīt sirdszemi savu,
Vai sētais vārds tur augļus nes?
Jeb veltī tik sējējs pūlas,
Viss aprūt top no pasaules ...?...

Drīz aizritēs dzīves laiks -
Un sējējs mitēsies sēt ...
Vai, puškots ar bagātu ražu,
Tu varēsi augšā gavilēt?

V. Šnikers.

Izlieto dienas, ko Dievs tev vēl devis,
Steidzies, jo dzīve kā mākonis zūd.
Redz: gadi aizrit, kas paliek pēc tevis?
Vai ir kur sirdis, ko svētīji tu?

Nelauj, lai velti tev paietu dienas,
Kritušo paceļ, no sirds roku sniedz.
Izplati gaismu un norādi ceļu,
Kas slimām dvēselēm balzāmu sniedz.

Visu, ko dzīvē tu Tēvam dēļ dari,
Viņš redz un algu tev sagatavo,
Kad tavas dienas virs zemes reiz beigsies,
Algu tad saņemsi tu mūžīgo.

K.

Viss zūd un iznīkst ;,:
Kas šodien skaists, nav vairs rīt atrodams,
Bet viss, kas darīts aiz mīlas uz Tēvu,
Nezudīs, mūžam nav iznīcināms.

—

Šeit svešniece esmu.

Šeit svešniece esmu... Deg dvēseles sārts,
Kvēl ilgas un sapņi kā liesmas.
Šais liesmās sadegu es un mans vārds
Un manas visskaistākās dziesmas.

Šeit svešniece esmu... Cilš tālēs man stīdz
Caur purviem, mežiem un laukiem;
Jet sāpju eņģelis klusēdams līdz
Ar pielietiem asaru traukiem.

Šeit svešniece esmu... Še ienaids un šķīts,
Šeit miesa valda par garu.
Šeit brālim pret brāli šķēps asi ir trīts,
Šeit nepazīst mūku, kur varu.

Šeit svešniece esmu... Un negribu gaust,
Bet svešumu pacest ar smaidu.
Rīts nāks, kam lūs šo verdzības lauzt,
Un rītu, — šo Rītu es gaidu!! —

—

Cīņas celmiekam.

Vai krūtīs tev kvēlo cīņas spēks,
Kad sastopi celā tu grēku?
Kad jūti, ka nespēka vaina slēdz
Un ierauga pretvaras spēku?

Vai krūtīs tev kvēlo cīņas spēks,
Kad cīnījies ilgi jau esi?
Tev uzvaras, cerības vietā
Tu šaubu akmeni nesi?

Vai krūtīs tev kvēlo cīņas spēks,
Kad naidnieki vajā un spaida,
Un apsmiekla, melu kaudzes
Uz šķīstu sirdi tev naida?

Vai krūtīs tev kvēlo cīņas spēks
Pret grēku un ne pret tuvāku, brāli?
Lai tava sirds brīva no naida
Un nūģtums un vēltība tāli.

Tad krūtīs tev kvēlos cīņas spēks,
Kad radīs patiesīb's gars.
Degs cenāds pret grēku un pasauli
Un sirdī kūs uzvaras šķars!

Atgriezies pie sava Tēva!

Atgriezies pie sava Tēva,
Pasaul's jūklī zudis dēls!
Viņš, kas dzīvīlen tev deva,
Mīlē tev', vai agrīs, vēls.
Tu, kas pats no Viņa gāji,
Pasaul's kaislēm sekodams,
Bīrna tiesīlu atstāji,
Grēka balsi klausīdams.

Nu tu satriekts vientuļš raudi,
Dvēsele tev badu cieš,
Sava darba augļus baudi,
Grēku nasta sirdi spiež.

Velti palīgu nu meklē,
Pasaul's jūklī maldoties,
Vai lai kuģis jūras sēklī
Nostrandējies lejā ies?

Raug, kur glābiņš tevi gaida,
Sniedz sirds ilgas pretī Tam,
Palīdzību Viņš tev raida,
Izbēgt grēku laumumam.
Atgriezies pie sava Tēva,
Pasaul's jūklī zudis dēls,
Viņš, kas dzīvību tev deva,
Mīlē tevi, vai agrāk, vēls!

Kr. Aleksis.

Māc. Krauzim, Lasmanim, dzejniecei Daknei
un Krievanei (miruši 1977.g.)

Lapkritī.

Šogad krita tik daudz lapu,
Krita vairāk kā jebkad -
Krita un krita
Cita aiz citas,
Un tikko zaudējuma sāpe sākusi bij dzīt,
Te atkal kāda lapa krīt . . .
Tik skumji ir,
Ka koks nespēkā uz brūci lejup šļigst;
Bet sirds - tā tomēr cerēt, ticēt drīkst:
Zem lapām apslēpies kāds zāles asniņš dzīvo . . .
Tā nobirst lapas -
Tas Dieva likums -
Bet paliek koks. Tas pavasari gaida,
Un atkal sulos tas.

Un neredzamos pumpurus sķārs saules stars -
Tie modīsies,
Un lapas raisīsies
Un ziedi plauksies,
Kas brūdi klusēja,
Tos nemirstība sauks -
Jz lapām trūdošām pat zāles asmiņš augs.
Un cilvēks? - Viņš vaināk ir kā koks, kā lapa, zāle...
Par lapām krītušām mēs nesērosim,
Ja sapratīsim
Gars dzīvais - tas neraisās kā lapa,
Gars nemirst itnekad!
Nāks Augšāmcelšanās
Un mūžam dzīvās Dzīvības Rīts -
Kas Kristū miruši, tie celsies līdz!

1977.g. 20. novembrī
Mirušo piemiņas dienā
/N. Gintere/

Pagātne, tagadne un nākotne.

Es ziedona vēsmiņai lidoju līdzi,
Kur tālajā pagātnē bērnība mirdz.
Kā apburto vēl lūkojos bērnības glezną,
Cik straujī man toreiz vēl pukstēja sirds!

Vēl atmiņās redzu es bērnību dārgo
Un saulīti spožo, cik mīļi spīd!"
Tad māmiņa sargāja bērniņu vārgo,
Tad pasaule plašā bij līksma ik brīd.

Nav laiks vairs aijātīs bērnības sapņos,
Jo tagadnes uzdevums ciņinā sauc.
Bet vērojot tagadnes šausmīgās ainas,
Sirds sažņaudzas krūtīs, jo sāpju tai daudz.

Itvisur, kur griežos, un visur, kur skatos,
Tik sāpes un vilšanās, likteņa bargs,
Un cilvēce mocās zem sātana varas,
Tai laupīts itviss tiek, kas bijis reiz dārgs.

Cik drīzma šī pasaule rādītos manīm,
Ja cerība – nākotnes spožākais stars –
Uz mūžību laupīts tiktu reiz manīm
Un krūtīs vairs nebūtu cīņu spars.

Šūds, gavilē priekā un līksmojies atkal,
Caur Fēzu man dāvāts ir bērnības gars.
Pilns cerības lūkojos nākotnē drošī,
Caur Fēzu tā spoža kā saulītes stars.

J. A. B.

Liesma.

Mana sirds

1. Man pieder kāds dārzs, tā ir mana sirds,
Es bieži rokas pa viņu.
Man gribētos iesēt tur visu, kas jauks,
Lai laikā, kad pumpuriem ziedlapas plauks,
Par dārzu var priecāties naidnieks un draugs,
Un Dievs var iemīlēt viņu.

2. Man pieder kāds dārzs, tā ir mana sirds,
Daudz rūpju, kad dzirdu šo ziņu:
Ir vasara īsa, tai drīz pienāk gals,
Būs naktis, kad sējumus nomaitās sals,
Un kur vēl tad nezālu mūžīgais vāls -
Daudz rūpju, kad dzirdu šo ziņu.

3. Man pieder kāds dārzs, tā ir mana sirds,
Un komēr dzīva ir viņa,
Es ieši sauli no debesīm saukt

Un rasa, kas spirdzina, ziediem liek plaukst,
Un lūgšos: Dievs, liec visam labam tur augt,
Lai vari Tu pats svētīt viņu.

Liesma.

Norimsties, sirds!

Liec roku uz nemierā pukstošās sirds
un saki tai: miers lai ir tevī,
Jo bēdas un skumjas tik daļa no tā,
Kam dzīvojot atdodi sevi.

Liec roku uz savas satraukta sirds,
lai aukas tur norimst un stājas,
jo saule pie debesīm arī tad mirdz,
Kad mākoņi pāri tai klājas.

Būs atkal viss labi, būs laime, būs prieks,
Šis negaiss, kas plosās, ies pāri.
Sirds, norimsties, bēdas var izgaist kā sniegs,
Kad silda to saulītes stari.

Dziesma.

Savādi gadi.

Savādi gadi, apgaismots laiks,
Brīnums tik, kāpēc drūms cilvēka vaigs.

Zvaigznes tvers rokām, mēnesis rasts,
aizkāpa malai noārdīts krasts.

Bez grēka dzīve, cilvēks pats diev,
tiešām nav vairāk ko vēlēties...

Dzīve kā lenta garām lai skrien,
aizver tik acis, padzīvo vien ...

Savāds šis laikmets, spožs ītkā dzirksts,
bet - brūdinot pacelts jau Dieva pirksts.

—

Liesma.

Mana gulbja dziesma.

Lūk. 18, 13.

Jūs gaidiet gulbja dziesmu manu,
ai, to es nedziedāšu jums.
tai varbūt nemaz nebūs skaņu,
tik nāves sarauts elpojums.
Varbūt tik ilgu spārnu vēdas,
kas Dieva sirdi aizsniegt trauks,
kad nespiedīs vairs citas bēdas,
bet žēlastību dvēsele sauks.
Es zinu, manu gulbja dziesmu
vairs neiespiedīs grāmatā.
Kas aizsniegs Dievu sāpju liesmā,
būs - mūsu lūgšana.

—

P. Lauberts.

Pats ceļu nelemšu.

Pats ceļu nelemšu, Tev gribu paklausīt,
Jel, kur Tu vadīsi, Tev pēdās mīt.
Pie Tavas rokas cieši turēšos,
Kaut jāiet būtu dzīves negaisos.

Man Tevis vajaga un Tavu turumu;
Kungs, Tavu skatienu es meklēju.
Ak, mani neatstāj Tu ciniņos,
Es Tavai mīlestībai uzticos.

Kā klints Tavs vārds ir man
No Tevis solītais. Tavs ceļš, es tieu, ir vislabākais.
Un tikai Tavā gaismā staigājot,
Tu zināsi vislabāko man dot.

Tev piederu, ne sev, kas mans ir, dodu Tev,
Jo Tavu dāvanu es pārvaldu.
Ak pabeidz darbu, kas ir nodomāts,
Lai notiek, mīļais, dārgais Kungs, Tavs prāts!

Laika zīmes.

Vai tās jau nav pēdējās elsas,
Ko pasaules sirds smagi elš?
Tā liekas, ka sen būtu gatavs
Jau Glābēja nākšanai ceļš.

Stāv rakstīts: būs bēdas un briesmas,
Augs varena bezdievju cilts,
Kā Noasa un Lota dienās
Taps bīvēta pasaules pils.

Būs vareni pretkristus tēli,
Kas dievišķo zaimos un smies,
Bet zemišķo, miesīgo, ļaunо
Kā visaugstāko teiks, godinās.

Stāv rakstīts: naids ievilksies namos,
Vissvētākās saites tur irs.
Zem naida un asaru krusta
Būs dzīvs smaids mierīgi silts.

Būs zaimi un pasaules smiekli
Par ticību un visu, kas svēts,
Bet ticīgo skati uz augšu -
Uz Rītzvaigzni, kas vēsta, ka rīts.

Vai zīmes šīs nava jau diezgan?
Ko nākotne vairāk var nest?
Tik vienīgi dzīvību mūsu
Kā sveci tā vajadzēs dzēst.

Ak nāci, Kungs Jēzu, nāc drīzi,
Vēl krūtīs mums ticības dēsts,
Ja kavēsies ilgi, tas vītīs,
Un altārī ugunis būs dzēstas.

(Nezin. aut.)

Dziesma.

Kungs, vai Tu esi?

Kungs, vai Tu esi mums pagājis garām,
Vai mēs Tev?
Nezināms atbildes, kaut gan to prasām
Atkal un atkal sev.
Zināms tik vienu un to arī jūtam –
Gaiss kļuvis vēss.
Slāpes pēc pilnības, bailes kļūt atmestam,
Tās mūs vēl nes.
Gudrības akmeņus skaldot un sijājot,
Aizmirstamies.
Aizmirstam arī, ka tuvāk mums pienāc
Kā Pestītājs, Dievs...
Nepaej, lūdzam, Kungs, neej mums garām,
Bailēs dreb sirds...
Ka Tev mūs kalpojot, atmesti kļūtu,
Ja, bailēs dreb sirds.
Atpakaļ griezties pie Krusta, pie Tevis
Kaut būtu lauts,
Tu jau nevienam neiesi garām,
Tevi kas sauc.

75

Liesma.

(Proza)

Visa dzīve man bijusi smaga, nepārtraukta darbdiena. Priecājos, ka kaut ko varēju un pateicos Dievam, bet par stundām, kas neizlietotas aizgāja, sirds noskumst. Tikai nekas nav atsaucams, dzīve ir vienreizēja. Daba atplaukst katru pavasari no jauna, puķes uzaug un zied atkal, bet cilvēks tikai reizi vien iziet caur dzīves dārzu. Tāds Dieva likums, tāds mūsu ceļš. Labi, kad zinām, ka esam nemirstīgi un dzīvojam aiz kapa. Kaut mu dvēseli būtu varējuši saglabāt veselu, bet te nu tomēr ir prieks, ka mums ir Pestītājs, kas ar savām asinīm dvēselei nāk palīgā.

Slava Viņam!

—

Lieldienās.

Kad pasaule dzīvību klintīs raka,
Vai ilgi Viņa zem klintīm smaka?
Nē, trešā dienā tā augšām cēlās,
Un nāve kā migla projām vēlās.
Kad Mīlestību važās bij slēdzis
Naids –
Vai skanēja ilgi gūstītās Cietējas
Vaids?
Nē, brīnišķā spēkā Tā važas rāva
Un brīva pie krūts sev cietējus skāva.

Lai minam šo spēku Lieldienas rītā!
Viņš dzīvs un dzīvos,
Kaut krustā To sita!

Z. Dzenīte.

Bikeris.

Sirds mana, kaut tu tas bikeris
Ar veldzi gaidīto būtu,
Ko grūtā brīdī smiedz eņģelis
Tam, kas līdz nāvei ir noskumis,
Lai jaunus spēkus tas gūtu.

Un cits nekas. Tik tas bikeris
Tam malkam, ko Tēva sirds sūta.
Ko cīnītājs svētcelā baudījis
Un pateicībā ir noliecies reiz
Par uzvaru, cīņā kas gūts.

—

Lieśma.

Aizlūdziet!

Dienas man bija cieśanu pilnas,
Nespēju panest vairs tās,
Kad tik prēpeši viegli man kļuva;
Sapratu, kautkur ir sirds kāda tuva,
Kas tajā brīdī par mani lūdza.
Par mani Dievu lūdza

Vai tā bij māmiņa dzimtajā malā?
Vai varbūt bija kāds draugs?
Varbūt kāds sveśnieks pasaules galā
Virs zemes vai jūras, vai kur kādā salā,
Kas tajā brīdī par mani lūdza,
Par mani Dievu lūdza.

Sirdī man bangainie viļņi rima,
Dvēselē tapa viss kluss,
Cieśanas dziļāk un dziļāk grima,
Atziņa krūtīs kad liksma man dzima:

Kāds šajā brīdī par tevi lūdza,
Par tevi Dievu lūdza.

Atraujiet trauksmainai dienai laiku,
Aizlūdziet, aizlūdziet jūs!
Lūgšanām tiešām gan robežu nava,
Neaizturēs tās ne kalni, ne gravas;
Atradīs tās drīz vien cietēja sirdi,
Par kuru tai brīdī jūs lūdzāt,
Par kuru Dievu lūdzāt.

M. Melluma.

Pat tuksnesi slacīt nav velti -
Varbūt reiz tur oāze taps.
Un sirdī, ko patiesi mīli,
Vēl modīsies viss, kas tur labs.

Sv. Franciska miera lūgšana.

Kungs, radi no mums miera ieročus,
Lai mēs spētu nest savu mīlestību tur, kur valda naids,
Lai mēs nestu piedošanu tur, kur sāpīgi pāri dara,
Lai mēs nestu patiesību tur, kur valda maldi,
Lai mēs nestu ticību tiem, kas izmisumā,
Lai gara mulsumā mēs spētu radīt Tavu likumu.
tumsā - Tavu gaismu,
skumjās - Tavu prieku nest.
Dodi, Kungs, lai mēs ilgotos nevis ņemt, bet dot,
nevis būt saprastam, bet citus saprast,
nevis būt mīlētiem, bet citus mīlēt.
Lieci mums saprast, Kungs, ka mēs rodam tikai tad,
kad atdodam sevi, gūstam piedošanu tikai tad,
kad piedodam citiem,
un dzimstam mūžīgai dzīvošanai tad,
kad nomirstam sev.

—

V. D.

Tikai vienu gaišu smaidu.

Pat ar vienu gaišu smaidu
Klidināt var mākoņus,
Atņemt sirdij sāpju vaidu,
Skaidrot uiņas apvāršņus.

Pat ar vienu laipnu smaidu,
Siltu rokas spiedienu
Vari iepriecināt kādu,
Zaudējis kas cerību.

Arī viena pati dziesma,
Debess ugunī aizdegta,
Sirdi sildīt var kā liesma
Dzīves ziemā saltajā.

Nesot smaidu, saki vārdu
Tam, kas cīņā noguris,
Sirdi lūdzot, dziedi dziesmu
Tam, kas prieku zaudējis,
Arī pats tad gūsi prieku,
Kas kā rasa sirdī līs.

V. Dzelmūtis.

Nedomā, ka vienmēr.

Nedomā, ka vienmēr
Viss tā paliks, draugs,
Nedomā, ka vienmēr
Dārzā rozes plauks.
Arī tavā dārzā
Kādreiz sabirs sniegs,
Tavu karsto sirdi
Apņems nāves miegs.
Kruste pār taviem pīšļiem
Klusi pacelsies,
Rudeņos tam pāri
Gāju putni skries.
Un pie tava kapa
Bieži sēdēs kāds,
Kam šai dzīvei pāri
Sniegsies sirds un prāts.

—

Natālija Gintere.

Lūgšana.

Kristu, Tavā žēlastībā
Žemu, zemu noliecos
Un no Tavas pārpilnības
Arī sevīm izlūdzos.

Nāci tad, kad dzīves dienās
Saule ātrā tumšojas
Un kad pusnakts stundas vadot,
Sirds vēl daudzreiz bailojas.

Nāci tad, kad šauro teku
Vēl jo vairāk ērkšķi klāj
Un kad tā jau gurdiem soļiem
Stipras vētras pretī stāj.

Nāci tad, kad kalnā kāpjot,
Migla manu skatu šedz.
Nāci, Dievs, lai sirds man modra,
Lai tā tikai Tevi redz.

Nāci, Fēzu, nāci drīzi -
Dienas ļaunas, ļaunas kļūst.
Tik caur Tevi mērķi sniegšu,
Tik caur Tevi labi lūs.

Nāci, labais Draugs, ix dienas,
Sveti mani, pasargā,
Savā lielā mīlestībā
Mani dziļi paglabā.

Liesma.

AIZSKALOJA.

Aizskaloja, aizskaloja,
Plūdu laiks cix briesmīgs gan,
Negaidīts un nejaušs nāca,
Sirds ix tagad kaušta man.

Aizskaloja, aizskaloja
To, kas bija klēpim dārgs,
Ai, vēl vairāk - to, kas bija
Dieva dārzam derīgs stāds.

Aizskaloja, aizskaloja
Rokas kaušu, veltī viss;
Tikai Viens varbūt spēj lakot,
Plūdu laiks ko ārdījis.

V. Dzelmītis.

Es zinu, kam es ticu.

Es zinu, kam es ticu
Un ticēšu arvien,
Jo noliegt savu Dievu
Es nevaru, nu dien!

Es Viņu sevī jūtu
Es zinu, ka Viņš ir,
Viņš vēl tāpat kā toreiz
No tumsas gaismu šķir.

Ja gribat, nīstat gaismu,
Šo gaismu mūžīgo,
Es Viņu pielūgt gribu,
Viņš ir mans A un O.

Bez Viņa visa dzīve
Te kūtu tumšums baiss,
Kur tālos maldu ceļos
Klīst cilvēks mīnstīgais.

Viņš veltī meklē laimi
Un veltī mērķus sprauž,
Jo galu galā nāve
Tos atkal pīšļos grauž.

Bet ticība uz Dievu
Nemūžam nesarūs:
Dievs iesākumā bija
Un arī beigās būs.

Es zinu, kam es ticu
Un ticēšu arvien,
Jo noliegt savu Dievu
Es nevaru, nudien!

—

Steidzīte.

Sniega pulkstenītis.

Vai kāds zieds vēl tā ir gaidīts
Kā tu, sniega pulkstenīt?
Tu tik agri tiecī raidīts
Pavasari iezvanīt.

Mazs gan tevi saules glāsti
Paspējuši iesildīt,
Tomēr tu ikkatram stāsti,
Kā būs dzīvi piepildīt.

Spītēt aukstam, saltam vējam,
Uzziedēt, kaut apkārt sniegs,
Darīt visu, ko vien spējam,
Lai jel kādam būtu prieks.

Glabāt sirdi tīru, baltu,
Izturīgi pastāvēt,
Kaut gan netrūkst dienu saltu,
Tomēr ļaunu uzvarēt.

—

Liesma.

Mazi sīkumiņi.

Ak, tie mazie sīkumiņi,
kā tie dzīvi sarūgtina,
kā tie atsvešina draugus,
draudzes ārda, - Dievs vien zina.

Mazas viltības ir grēki,
dvēselēm kas atnes nāvi,
tāpēc pielūko, pirms dari,
kas tu esi, kur tu stāvi.

Mazi meli Dieva acīs
tevi pašu melnu dara;
pienāks diena, tevi tiesās
tavu mazo vārdu vara.

Kāpēc neteikt patiesību,
kaut tā dažureiz ir barga,
Patiesība Dieva acīs
ir arvienu pērle dārga.

Liesma.

Savā dzimumdienā.

Vēlreiz veru mūža vārtus,
Priekšā - cela gabaliņš;
Kuršu sirdī gaismai sārtus,
Jo caur ēnām viņš iziet viņš.

Piepildīšu smaidiem vīnu,
Kāpēc gan lai noskumtu?
Debess Tēvs gan labāk zina,
Kas man laba darītu.

Neskaitīšu celam jūdzes,
Tās lai pagātne nu sien;
Vai lai raudātu? Vai sūdzos?
Viss ir labi, labi vien!

—

M. Melluma.

×

× ×

Saulrieta stari
Ceļa mērķi apstaro,
Ceļnieka sirdi
Priekā sarilno -
Mīlā Tēva mājiens
Laipni mājās aicina,
Beidzies tālais gājiens
Viņa vadībā.

Debesu gaismā
Dieva druvā darbs ir veikts,
Ticības spēkā
Viņa vārds ir teikts.
Nāves balss skan maiga
Tam, kas viņu pabeidzis,
Atziet skatīt vaigā
To, ko mīlējis.

Atradu brīdī sīri
Sižu kokles skumst -
Mūžības zvani
Skan, kad vakars tumst.
Sidrabsaite risa,
Zemes dzīvi atstājot.
Spožā svece dzisa,
Liesmā izdegot.

—

Liesma.

Dažādi taciņi.

Dažādi taciņi
Aizved uz debesīm,
Ejam, kaut dalīti,
Visi tur nokļūsim.
Visiem ir debesīs mājas un dzimtene,
Visi ir viesi un svešnieki pasaulē.

Dažādi taciņi,
Bet uz kā atspiesties
Katram ir spiekšiti
Atlāvis mīlais Dievs.
Citam tas skaists ir, spodrināts, gludināts,
Citam tik zariņu spiekšitis dāvināts.

Dažādi taciņi
Aizved uz debesīm,
Bet kas kļūs debesīs,
To šeit mēs nelemsim.
Spiekšiši visi būs jāpamet ārpusē.
Sirdīm, kam Dievs būs svešs, debesis neredzēt.

Liesma.

LIELA DIENA.

Motto: Esiet gatavi. Mat. 24, 44.

Sen zīmes redzēju, tās visas teica tikai vienu:
Ak, esi gatava, tu nezini, cik tuva tava diena.

Es zīmes redzēju, kas mūsu māmuliņai kaudāt lika,
Kad mazais mūļulītis tai no klēpja paņemts tika.

Es redzēju tās kādai līgavai, kad nāve tuvu nāca,
Un miršu vainagu pret kapu mētrām mainīt sāca...

Es redzēju - tēvs brauca dzirnavās, pat nezināms atdien
Bet mājā atstāja viņš bāreņus un sapju lauztu sirdi

Es redzēju, ka plavā zāli plaujot agrā rīta dzegonītā
Jaunš plāvējs līdzi vālam pats kā plauta zāle krita.

Es zīmes redzēju pat Dieva namā, lūdzējam kad vārdi stājas,
Un pirms vēl cīti saprata, tas lūja pārcēlies jau debesmājās.

Šīs zīmes redzēju un daudz vēl zīmju vienmēr redzu.
Tās redzot, vai lai savu vaigu aizklāju un sedzu?

Tās runā valodu to pašu, atgādinot tikai vienu:
Ak, esi gatava, tu nezini ne savu stundu, dienu.

Liels prieks ir dvēselē, kad redzu lielu zīmju pulkus,
Kas Kristus dienu sludina, šos patiesības tulkus.
Uz Viņu Dienu gatavojot sevi, kaut mēs vērā
Ka mana lielā diena var jau būt, pirms dzīvot šīs
paturētu arī,
dienas stari.

Būt nomodā un gatavam, ir lūgšana, un lūgsim visi,
Jo projām gājēji mēs varam būt viens, otrs pat
ļoti drīzi.

V. Dzelmītis.

Vai jūs arī gribat iet?

Pasaule grimst ļaunumā,
Visu valda grēks un naids.
Jet arvienu mazumā
Kristus liecinieku skaits.
Daudziem Kristus vārda spēks
Pārāk sirdsapziņu spiež,
Jo tiem mīļš un salds ir grēks,
Kuru Gara zobins griež.

Citiem mīlestība dziest,
Tie jau nāves miegā slīgst;
Tie ar Kristu negrib eiest,
Bet bez darba tirgū nīkst.

„Vai jūs arī gribat iet?"
Saulā Kristus tagad mums -.
„Vai jums arī smaga šķiet
Mana nasta, uzdevums?"

Nē, mēs aiziet nevaram,
Tava mīlestība mūs
Pāri nesīs atvaram,
Kad viss bojā iet un grūs.

—

Meld.: „Cik tas jauki, mīļi".

Dziesma.

Velti nav dzīvojis:

Tu neesi velti dzīvojis,
Ja kādu esi izglābis
No viņa bojā ejas.
Un kaut tik smaidu rezbūris,
Un sāpju grumbas izdzēsis
Uz nelaimīgā sejas.

Un kaut tik zālē izmestam
No ligzdas mazam putniņam
Tu palīdzīgs ja esi,
Vai bērnu varbūt pacēlei,
Kas ielā bija paklupis,
Tu velti šeit, draugs, neesi.

Ak, nestaigā kā aizmidzis,
Kā visu būtu apracis,
Šai skaistai dzīvei pāri;
Uz visām pusēm tevi sauc,
Un darāms visur ļoti daudz,
Tu palīdzīgs būt vari.

Šī dzīve plaša, bagāta
Un pilna Dieva brīnuma,
Kur aicināts tu esi,
Lai savu sirdi ielīktu,
Lai citu nastas panestu,
Jo velti šeit tu neesi! ...

—

P. Lauberta.

Mana dvēsele.

Mana dvēsele dienām, naktīm alkst,
Lai redzētu Varenā godību,
Jo cilvēku nodoms un gudrība
Ir tapis par kaunu un apsmieklu.

Liels darbs Viņam darāms, Viņš dara to:
Grauj elkus un cilvēku dievekļus,
Lai dzīvei, kam jānāk un kura nāks,
Tai liktu tad nolemtos pamatus.

Tie ceļi, kas jāstaigā, divi būs,
To robežas skaidri tiks redzamas:
Viens - jākalpo Dievam un tuvākiem,
Otrs - dzīvot sev, gluži pēc patikas.

—

P. Lauberts.

Nav spēka vairs tālāk ceļot.

Nav spēka vairs tālāk ceļot
Šīs pasaules tuksnešos;
Ar asarām raugos uz mērķi:
Pēc Tēvmājām ilgojos.

Kungs, veldzē man tukšstošās lūpas,
Sirds alkst man pēc atpūtas.
Es zinu, mans Pestītājs, zinu,
Vairs tālu nav Tēvmājas.

—

1961. g. febr.

Līesma.

Ap vakara laiku.

Kad sākam nosirmot,
Top sirdij dažreiz sēri,
Jr itkā sācis Dievs
Šo laiku sthaujāk mērot.
Viens - divi - diena jau
Jr atskaitīta mūžam,
Te dzirdam - ziedon's šalc,
Te rudens vējus pūšam.
Kā brumbas ritējums
No stāva kalna lejup,
Mēs sākam sivi just,
Kad grumbas iegulst sejā.
Vai arī tā kā vējš
Kad kokam lapas raisa,
Tās druvu pašūpojis,
Kautkur tās trūdos kaisa.

Vai arī - palūko,
Tā magone brīdis ziedēt,
Ta lapai vien zieds krūt,
Bez kā to vēji briedē.

Un straujie soļi tad
Un gaita top mums lēna,
Kad nozied mūsu mūžs,
Mēs izgaistam kā ēna.

Vai diemžēl kāds gan zin,
Kad topam sirmi, veci?
Kad nastas nenesot,
Sāk nolikties mums pleci.

Ak, gaišais dzīves laiks,
Kā gan tev pāri tiktu,
Kad reizi pīdējo
Es dusā rokas liktu.

Ja lapa nebrūktu,
Ko raisa Dieva Roka,
Jo sirds, ja sirds, tā grib
Vēl turēties pie koka.

Liesma.

Kas paliks pāri?

Kas paliks pāri, kad mēs aiziesim?
Vai ilnekas?
Ak, tomēr varbūt atmiņas
Kur kāda drauga krūtis.

Kā tad mēs dzīvi dzīvosim,
kā sthādāsim, kā mīlēsim,
lai tad, kad kādreiz aiziesim,
vai labas tās?
Lai neraud kāds par mums
tad asaras,
un nesūdzas:
Šis atstāja man ciešanas
un graustа mūža atliekas,
tik posta nesējs bija tas,
cits ilnekas...

Ai, sirds, vēl laiks tev novēlēts,
vēl esi mīlēt izredzēts.

Kas paliks pāri, kad mēs aiziesim?
Tās pēdas, ko mēs atstāsim
un vārdi, kurus runāsim,
un ugunis, kuru aizdegsim,
vai pelni, kuros iegrimsim?...

A. Meters.

Ziemas svētku vakarā.

Zvanu skanas gaisā vilnо
Tīrumu pilnā saskanā,
Ziemas svētkus klātu esam
sludina.

Paliek rūpes, paliek raizes -
Sāpes aizmirstībā grimst.
Svētas domas, svētas jūtas
Sirdī dzimst.

Astra Ardens.

Mans Dievs.

Nekur tik labi nav, kā Tavās Rokās,
Tu, pilnīgais un Lielais Dievs.
Šeit miecīgas un mazas visas mokas,
Ir dzīves laimums aizmirsies.
Nekur tik labi nav, kā Tavās mājās,
Kur plašums tūkstoš rokām māj.
Es jūtos putniņš brīvs, kas lidinājas,
Neviena nav, kas celā stāj.
Nekas vairs nespēj laupīt manu prieku,
Ne spēj no laimes zemes izraidīt,
Nekur vairs nejūtu es sevi lieku,
Nevienu vairs nevar vientulībā dzīt.

F. Bormanis.

Jaunģada lūgšana.

Ak, Kungs, dod viegli panest visus priekšu, bēdas,
Dod spēku kalpot mīlestībā auglīgi.
Dod gaismu, saskatīt arvienu Tavas pēdas,
Un dod man spēku sekot Tevīm zemīgi.

Dod spēku nelocīties rupjas varas priekšā,
Kas bezkaunīgi savu ķepu virsū liek,
Dod spēku nabagu pie sevis ielūgt iekšā
Un gādāt to, lai paēdis un apkopts tiek.

Dod spēku pacelt prātu pāri visiem niekiem,
Kas katru dienu cenšas viņu valdzināt.
Dod spēku atsacīties zemiem zemes priekšiem
Un spēku sērdienītim dzīvi saldināt.

V. Svešmiers.

Kā raksti sanāk.

Man dažreiz gura sirds starp ļaudīm,
Kas kā smilgas katrā vējā lokas,
Kas grūtā brīdī negrib galvu piepūlēt,
Nedz darbam pielikt rokas.
Kas tā kā sveces liesmiņa pēc katras vēsmas plīvo,
Bet nesanāc to par savu pārliecību brīvo.
Kas vēro gan, ka sāk jau purvā iegrimt laipa,
Bet viegli teic:
„Kas gan šeit dzīves ceļā palicis bez traipa."
Kas teic: „Ar galvu neskriesim pret sienu!
Tā samezglot var visu dzīves pavedienu."
Kas gudri nosaka: „Neko jau nevar darīt,
Lai nogaidām,
Varbūt viss labosies jau rīt vai parīt".
Tā gaita brieži liekas man kā gājiens smiegā irdenā,
Kā vēja dzītās smiltis,
Nekad tur nevar solim stipri nolikt kājas.

Bet tā šeit gājušas pirms mums jau daudzas ciltis,
Kas, kājām gurstot, vienu ilgojās,
Kaut drīzi lūtu atpūta un mājas.
Kā svaigā gaisā, tā es vēlos iet, kur ļaudis,
Par kuriem zin:
Ikviens tur gaišu mērķi spraudis,
Kas neprasa: ko ļaudis teiks, bet gan: kā Raksti saka?
Kas vēro rūpīgi, vai dzīvā ūdens avots verd, jēltikai caura aka,
Kas negrib bezrūpīgi palikt vienaldzības vagā,
Bet meklēdami dziļi rok, kur slēpta brīnumpērle dārgā.
Lai sveikts ikviens, kas drošu cēlie kājas iet šo gaitu,
Par brāli viņu un par ceļa līdzgaitnieku skaitu.

Kārlis Caksars.

Gaismas Ķēniņa atmāksana.

Tār visu zemi melna tumsa klājas,
Un nodzisis ir pēdējs saules stars.
Tik grēks un ļaunums visur ceļas kājās,
Gul smagās važās saistīts brīvais gars.
Ir laiga pusnakts stunda atnākusi,
Kad tumsas lielkungam ir valdīt ļauts,
Tā vara visu pīšļos sagrāvusi,
Un katris pretinieks jau zemē kauts.
Tiek tautas stiprās verga važās sietas
Un varmākāk pie kājām guldītas:
Šai pasaulē vairs taisnībai nav vietas -
Ir sabrukušas visas cerības.
Tār visu zemi liela tumsa klājas,
Un pagurst arī sirdis ticīgas.
Grimst nespēkā un acis cieti slēdzas
Pat tiem, kam nomodā būt gribējās.

Ir grēka naxts. Kas būs tik varens celties
pret sātanu un ar to cīnīties?
Starp cilvēkiem neviena tāda nava,
To iespēj tikai gaismas Tēvs, pats Dievs.
Un - debess saxustas, irst tumsas audi.
Un gaismas strāvas plūst no augšienes;
To sajūt verdzinātais, trimdā dzītais,
Un tie, kas gaismas ilgas krūtīs nes.
Nāk Kristus - gaismas Ķēniņš, varens spēkā,
Un zemes virsū visu pārņemt sāk:
An debess gaismu apņem savus bērnus.
Viņš savu draudzi kopā savākt nāk.
Pie Viņa glaužas atstumtais un bāris,
Viņš viņu sāpes iesāx klusināt.
Tur atmāk tumsas varas samīts cietējs,
Tur bēglis nelaimīgs Tam spiežas klāt.
Tur visi tie, kas ilgojās pēc gaismas,
Kas krūtīs nesa dzīvu ticību.

Kam gara elļas nepietrūka brīdī,
Kad samanīja nākam Ķēniņu.
Tos vīrus Ķēniņš uzņem gaismas valstī,
Kur miers un laime, mūžīgs zieds zied,
Kur taisnība un mīlestība valda,
Kur uzvaras un slavas dziesmas dzied.

Marija Maslova.

Dārgais krusts.

Dārgo upuri kaut spētu dziļāk sirdī atzīt, just,
Dieva mīlestības spēku, ko dzīvē dārgais Kristus krusts.
Svētās asinis pie krusta Dieva Dēlam mokās plūst,
Jēzus sirds par grēciniekiem karstā mīlestībā lūzt.

Kaut pie dārgā Kristus krusta spētu zemāk nolikties,
Brīnišķīgā asinīs straumē arvien dziļāk gremdēties.
Ticībā uz Jēzu Kristu, Viņa drēbju vīli tvert,
Jēzus taisnību kaut spētu es caur dārgo krustu ņemt.

Dārgo krustu garā skatu, manis dēļ tur Jēzus mirst,
Tā Viņš pilda Tēva prātu, grēku tumsas vara irst.

Tveros es pie dārgā krusta, brīnumspēkus ir asinis,
Jo par mani dārgu maksu Dieva Dēls pats maksājis.

Dārgais krusts man sniedza laimi: tu mans grēku parādu dzīst,
Tagad esmu Dieva saimē, Labā Gana vadīts, vests.
Jēzus nopelns - mana daļa, topu es caur asinīm brīvs,
Debess durvis stāv man valā,
Jēzus augšāmcēlies, dzīvs!

(Meld.: Sveiks, mans draugs, šai ievu ēnā.)

Ilga Braunfelda.

Saules stari.

Dzimtana karietē mirdzoši, spoži
Saule pa gaišziliem lielceļiem brauc.
Mirdzošos starus tā izkaisa droši
Tiem, kas pēc viņas gaidoši sauc.

Spīd saules stari pār laukiem un gravām,
Sasilda visu, ko saltums vēl māc,
Aicina cilvēkus ārā no mājām,
Lai līdz ar sauli tiem priecīgs kļūst prāts.

Pat sīkākie stariņi ielauzties cenšas
Būdiņās zemās, kur tumsa vēl mīt.
Skumīgās sejas pret debesīm veras,
Kur saule varenā mirdzoši spīd.

Noglāsta saulīte bāriti mazu,
Žāvē tam asaras, pār vaigiem kas rit.
Actiņas gaiši un priecīgi smaida,
Sirsniņa jautri nu krūtīs tam sit.

Dodi, ak Dieviņ, kaut tāda es kļūtu,
Kā saule spožā, pie debess kas mirdz;
Gaismu un prieku tad pasaulē sētu,
Lai slavē Tevi ikkatra sirds!

Māc. K. Bīziņš.

PARĀDNIEKS.

Rom. 1: 16.

„Es parādnieks grieķiem un barbariem,
Tā gudriem, kā negudriem!"
Teic Pāvils un dodas pār klajumiem
Ar vēsti pie pagāniem.
Vai cezara vara
Tam bailes lai dara?
Nē, galvā deg doma,
Ka jāredz pat Roma -
Viņš parādnieks.

Vai krācošā vētrā,
Vai bangainā jūrā,
Vai niknajā pūlī,
Vai Atēnas templī -
Viņš parādnieks.

Vai Melitas salā
Tam čūska uz roku,
Vai Agripa priekšā
To nosauc par traku -
Viņš parādnieks.

Draugs, pestītu dvēseli sevī ja nesi,
Tu lielākais parādnieks pasaulei esi.
Nu steidzies pie darba cik ātri vien vari
Un lūdz, lai tev sirdī plūst Svētgara stari!

K. Adams.

Par visu nesmejies!

Tel nesmejies par vecu nabadzīņu,
Kas nav tik bagāts, jaums un skaists kā tu,
Jo arī viņš ir pasaulē ar Dieva zīmi,
Un arī viņam Dievs ir devis dzīvību.

Tel smaidi tad, kad vari kautko labu darīt,
Kad vari nabadzīņam laipnu vārdu teikt,
Kad spēji tam ar mīļu roku kautko pasniegt,
Kad sirdī tev ir dziņa, kautko ēelu veikt, –
Tad – smaidi tad!

Tel nesmejies, kad brālim paslīd kāja,
Viņš nav tik stiprs, tik vingrs un veikls, kā tu.
Viņš taču pakrist nemaz negribēja,
Nedz arī darīt pats sev negodu. . .

Tel smaidi tad, ja vari viņu pacelt
Un laku, mīļu drauga vārdu teikt;
Kad vari jaunu dzīves veidu viņam ieteikt:
Uz ļaunām, kārdinošām lietām nelūkot, -
Tad - smaidi tad!

Tel nesmejies, kad ļaudīm klājas grūti,
Kad viņi nonāk ļaunos apstākļos,
Kad sirdis asiņo un jāraud asras rūgti,
Kad nevar staigāt soļos svabados.

Tel smaidi tad, ja vari līdzi raudāt,
Par viņiem aizlūgšanā ceļos sliģt,
Kad redzi: Dievs par viņiem sācis gādāt,
Kā miglai lieis lēdām, sāpēm nīkt, -
Tad - smaidi tad!

Tel nesmejies, kad kāds ar asarām lūdz Dievu,
Kad viņš kā bērns tur šņukst un aizraujas;
Jo viņš ir rūpēs - kā gan pārdzīvos to dienu,
Kad taisnais Soģis taisīs rēķinu...

Tel norimsties un zemojies tam līdzi,
Sāc cīnīties ar brāli biedrībā
Un klusi pārdomā arī sava gala mērķi,
Vai laidzas gaismā tas, vai tumsībā? ...

Kad būsi atgriezies no paša grēkiem
Un sāksi līdz ar brāli Dieva slavu paust,
Kad priecāsies par jaunas dzīves spēkiem
Un sāksi kopā vienu laimi jaust, -
Tad - smaidi tad!

Tel nesmejies, kad kādam sajūk dziesma, dzeja,
To viņš jau labu vien tik gribēja,
To mēģinot tam tīri labi gāja,
Šeit uzstājoties mazliet apmulsa ...

Tel smaidi tad, kad viss tev labi veiksies,
Kad vairs kekur tev nebūs trūkumu,
Kad neveiksme un kļūdas nepieteiksies,
Bet spēsi visu veikt ar pilnību,
Tad - smaidi tad, bet tik ar apdomu!

Ar laiku gaumi smaidīt - tas ir jauki,
Jo tur jau arī izskan Dieva gods:
Kad redzi Viņa darbu, skaisto rozes ziedu,
Kas smaržu dveš tev pretī, saules apstarots;

Kad noliecies pār mazo vijolīti,
Tev sirdī liksme mostas, acis valgas top
Un lūpas čukst tev brīnas pilnus vārdus:
Ak Dievs, cik krāšņuma tu licis vienukop...
Tad, smaidi tad ar sirdi bijīgu!
Jel smaidi tad, kad Dievs tev ir par kungu,
Kad Viņa bērns tu pilnam apzinies.
Kas Dievu mīlē, viss tam nāk par labu,
Kaut šajā dzīvē šis tas klūdījies...

Kad zini uzlūkot to krusta stabu,
Kur mirst tas Fērs, kas mūsu grēkus nes;
Kad ticībā tu purpurstraumē nomazgājies,
Caur žēlastību esi balts kā sniegs, -
Tad gan - ja, smaidi tad!

Pat eņģeļi tur augšā klusu necietīs,
Tie pavēstīs to prieku plašās debess telpās:
Ka grēcinieks viens ir atkal atgriezies,
Pie Dieva bērnu pulka pieteicies
Un reiz tur augšā - debess laimē līksmosies.

Ak, mīļais draugs, jel smaidi tad!